

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

ÖZGÜRLÜĞE GİDEN YOL

• Devrim Ve
Devrimci
Görevler

• Devrimin
İkinci
Perdesi
Açıldı

• Savaşa
Hazırlık

• Unutmadık
Unutturmayacağız!

• Gençlik
Ne
Yapmalı

• Emegın
Dünyasını
Kurmaya

EMPERYALİST SAVAŞI DEVİRİM ÖNLERİ

DEVİRİM VE DEVİRİMCİ GÖREVLER

İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin, Kürt halkının devrimci mücadelesinin bir ayaklanma düzeyine gelmesi tekelci sermaye için bir felakettir. Ayaklanmanın sonucunda bütün varlığını yitirebilir. İşlerin buraya varmaması için bugünden, gelecek günlere yönelik, görüş, öneri ve planlar geliştiriyor. Buna göre komünistler, ilericiler, kurulu düzene karşı mücadele içinde olan sınıflar, gruplar ve akımlar çeşitli biçim ve yollarla etkisizleştirilecektir. Gelişmelerin kendisi için daha büyük bir felakete yol açmaması için çok yönlü olarak hareket ediyor.

ABD ve Avrupa burjuvazisi nasıl ki II. Emperyalist Dünya Savaşında komünistlerin savaş sırasında Avrupa'da artan etkisini kırmak için daha savaş sırasında, savaş sonrasında planlarını çizdiyse, Türkiye tekeli sermayesi de AB ile birlikte komünistlerin devrimci işçi ve emekçi kitlelerin etkisinin zayıflatıldığı bir geleceği bugünden düşünüp planlıyor.

Fakat devrimci olayların hızlı gelişimi, egemen olana, düşüncelerini, planlarını hayata geçirme olanağı vermiyor. Devrimci mücadele durmadan bir üst noktaya doğru ilerliyor ve her kez bir sonraki aşamaya varıyor. Bu da kapitalist sınıf üzerinde büyük bir baskı oluşturuyor. İşçilerin, emekçilerin, ezilen halkların burjuvazi üzerinde yarattığı baskı onları ister istemez bazı konularda taviz vermeye zorluyor. Devrim gelişip güçlendikçe ve büyük bir hızla ilerledikçe sömürücüler daha başka tavizler de vereceklerdir. Ne var ki, gerçek devrimci kitleler ve devrimci komünistler, ödünleri aşan devrimci bir anlayışla hareket ederek, devrim yolundan sapmadan yürüyerek sömürülenlerin bu konudaki tüm planlarını ve gelecek tasarımların alt üst ediyor.

Devrimci sınıf ve emekçilerin savaşımı sürekli yeni ve daha ileri bir düzleme çıkarması karşısında burjuva sınıfın görünürdeki tüm güçlülüğüne rağmen gerçekte gelişen devrimci mücadele karşısında ne denli zayıf ve dayanıksız olduğu ortaya çıkmıştı. Her ne yapsa süreci devrimci süreç olmaktan çıkaramıyor. Süreci geriletme, ılımlılaştırma yani kendisine karşı biçimlenen devrimci karakterinden soyundurma çabasının kitlelerin mücadelesini daha da şiddetlendirmesi karşısında sonuçsuz kalıyor. Bu yöndeki her girişimi de sonuçsuz kalacaktır.

Tekelci sermayeyi derin bir politik bunalım içine sokan, yönetemez duruma getiren ve gerçek anlamda egemen olamaz bir döneme girmesini sağlayan, başka etkenlerin yanında sınıf mücadelesinin iç savaş düzeyinde geliş-

mesi ve uzun iç savaş olarak sürmesi olmuştur. Bu savaşımın bütün bu dönem boyunca başarılı bir gelişme göstermesi Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının ve halkların devrimci niteliğini, gücünü ve sonuç almaktaki ısrarlı oluşunu ortaya koymuştur. Her yönden kaçınılmaz ve zorunlu olan ayaklanma, iç savaşın devrimci dinamiklerinin üzerinden yükseliyor.

Proletaryanın devrimci hareketi bugüne kadarki süreçlerden güçlenerek etkisini ve kitle desteğini artırarak çıktı. Burjuvazi ise eski gücünü de, etkisini de yitirmiştir. Ayaklarının altındaki toprak erozyona uğramıştır üzerinde rahatça hareket edeceği bir zemin yoktur artık. Yıllarca safça ve bilinçsizce kendisini ezen ve sömürenlerin peşinde giden en sıradan insanlar bile, bu baskı düzenine karşı çeşitli biçimde ve yollarla harekete geçmiştir. Devrim bu insanların katılımıyla hızla büyüyor. Bu hem nicel ve hem nitel yönde bir büyümedir.

Mücadele başka yerlerde ve diğer zamanlarda olduğu gibi, uzun zamana yayılan yavaş adımlarla ilerlemiyor. Bu topraklarda mücadele hızlı, kısa sürede büyük yol almış olarak sıçramalar biçiminde, patlamalı bir seyir izliyor. Tüm bunlar belli bir maddi temelden, nesnel gelişmelerden kaynaklanıyor. Sistemin iç çelişkileri son derece keskin, emekçilerin toplumsal koşulları sert bir şekilde kötüleşiyor, bunun sonucu ezilen ve sömürülenlerde büyük bir öfke birikti, biriken öfke toplumsal çatışmaya dönüşüyor, mücadele olabildiğince şiddetleniyor, devrim bu temelde büyüyor.

Devrimci kavganın genel bir ayaklanma yönünde ilerlediği bir süreçte, bu süreci sonucuna götürecektir devrimci önderliğin önemi ölçüde öne çıkıyor. Halk kitlelerinin savaşımı bizim dışımızda yürüyor. Kitle eylemlerinde etkin olmak bunun için çaba harcamak yeterli değildir. Yığinsal harekette yalnızca etkin olmak değil, önder bir rol oynamak için büyük bir çaba sarf edilmelidir. Yaşadığımız büyük gelişme karşısında eski çalışma tarzı, eski düzeydeki görevler ve mücadeleler yetersiz kalıyor. İşçi sınıfı hareketinin, emekçi hareketinin, kitle hareketinin başarıya ulaşması ve zaferini güvenceye alması için devrimci komünist önderlik temel önemdedir.

Devrim bir olgudur. Böyle bir durumda yalnızca devrimin güncelliğinden söz etmek, görüşlerde bir ilerleme sayılmaz. Burada asıl sorun devrimi zafere taşıyacak, onu gerçekleştirecek olan devrimci görevleri bütünlük içinde ortaya koymaktır. Devrimi işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, emekçilerin, kent ve kır yoksullarının devrimci iktidarı hedefiyle bir-

likte düşünmeliyiz. Devrimci ayaklanmayla sermaye egemenliğinin devrilmesi, geçici devrim hükümeti, işçi komite ve konseyleri ve devrimci halk komitelerinin örgütlenmesini birlikte düşünmeden devrim üzerine görüş ortaya koymanın pratik bir değeri yoktur. Proletaryanın gerçek devrimci partisi, devrimi bu bütünlük temelinde koyarken, küçük burjuva sosyalistleriyse devrimci görevler temeline dayandırmadan onu boş bir kelimeye dönüştürüyorlar. Burada söylediklerimiz, devrimin kesin zaferi için devrimci komünist önderliğin ne denli yaşamsal olduğunu gösteriyor.

İşçi sınıfı tüm bu görevleri yerine getirebilir ve devrimi gerçekleştirmeyi başarabilir. Mücadelede ve örgütlenmede ulaştığı yetkinlik derecesi başarılı olmasının güvencesidir. Geniş emekçi kitleleri yanına çekerek zafere ulaşabilir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunarak ve birleşik bir devrimin önderlik görevlerini yerine getirerek amacını gerçek yapabilir. Yalnızca sınıfsal niteliği bakımından değil, en çetin mücadelelerden, süreçlerden geçerek elde ettiği bütün bu mücadele deneyimlerine dayanarak isteklerini ve düşlerini gerçek yapabilir.

Devrim mücadelesi bugünkü en ileri noktaya sınıf savaşımının çeşitli süreçlerinden geçerek geldi. Bugüne kadarki süreçler, devrimin temellerinin atıldığı, kitlelerin devrimci eğitimden geçtiği, devrimin zaferini hazırlama süreçleri oldu. İçine girdiğimiz süreç öncekilerden farklı olarak bu zaferi örgütlenme sürecidir. Devrimin kesin ve tam zaferi devrimci işçi sınıfının ve komünist öncüsünün bu süreçte sadece etkin olmasına değil, gerçekten önder bir rol oynamasına bağlıdır. Tüm bu sonuçlara günün gerektirdiği devrimci görevlerin yerine getirilmesiyle varılacaktır.

En sert süreçlerden geçmek ve sürekli çatışma içinde olmak proleter kitleleri ve halk yığınlarını değiştirdi. Genişleyen eylemler, mücadeleyi daha ileriye taşımada kararlılık ve ısrar, devrimci harekette hiç eksilmeyen coşkunluk, kitlelerdeki değişimin somut göstergeleridir. Bu noktada "tepedekiler" süreci bozmak için hangi demagojiye başvururlarsa vursunlar, hangi numaraları çevirirlerse çevirsinler hangi saldırı kararını alırlarsa alsınlar, "alttakiler" içinde buldukları ve her gün biraz daha kötüleşen her gün biraz daha çekilmez duruma gelen yaşam koşullarını değiştirmek için devrimci kavgayı yükseltmekte kesin kararlılar. Olayların çevrilemez gidişi ve emekçi kitlelerin savaşımı bu yöndedir.

C.DAĞLI

CÜCELERİN BÜYÜYEN GÖLGESİ

Burjuva politikasının -bahtsız bedevi rezaletlerinden fırsat bulabildiği oranda- yeni tartışma konusu başkanlık sistemi. Öte yandan, böyle bir başkanlık sisteminin hali hazırda işlediğini, başbakanın neredeyse tek başına tüm kararları alıp uygulama gücüne sahip olduğunu düşünenler çoğunlukta. Ne de olsa “beyefendi” talimat veriyor, hemen anında tüm kabine ve meclis grubu yerine getiriyor; orduya o ayar çekiyor, ister azarlıyor ister bağrına basıyor, TÜSİAD’a veryansın ediyor, öfkeli konuşmalarıyla her hafta bir kaç köşe yazarını işinden edebiliyor, savcı ve yargıçlara doğrudan telefon açıp kimlerin tutuklanıp kimin ceza alacağına karar verebiliyor vs.

Ömrünün çoğunu Erbakan’ın dizi dibinde geçirmiş, ikiyüzlü çıkarıcılığın hiçbir ahlaki sınıra tanımadığı tüm cemaat ilişkilerinde olduğu gibi ustasına ilk fırsatta tekme basmış; güçlüğünün önünde delikten süpürülmek için yalvar yakar olurken, güçsüzü aşağılamaktan adeta zevk duyan; ağzını her açışında en temel konulardaki zır cahilliğini ele veren bu adam, şimdi görünen o ki, tekelci sermayenin egemenlik aygıtının tepesinde tek başına oturuyor.

Güçsüzlüğün Gücü

O’nu bu benzersiz konuma taşıyan tesadüfler ve şans dolu fırsatlar dizisi mi, yoksa son derce uyanık politikacının dantel gibi işlenmiş hesaplı adımlarının hayranlık verici sonucu mu? İki de değil. Eğer böyle bir konuma gelebilmek için uyanıklık, iktidar hırsı ve çevresini kullanabilmekteki liderlik meziyetleri yeterli olsaydı, elli yıl süren politik yaşamında Süleyman Demirel, bu konuma RTE’den çok daha fazla erişmiş olurdu. Ama hayır; tarih kişiye özel meziyetleri, hesaba katılması zorunlu olamayan kaprisler gibi kendi süs çantasında taşımıştır hep.

Erdoğan, yürütme organında şu anki benzersiz gücüne ve pozisyonuna, kendi özel meziyetleri sayesinde gelmedi. Hatta tersini söylemek bile mümkün. RTE’yi bu konuma getiren, her konuda ortalamanın ötesinde bir cehalete sahip oluşu, bugün tükürdüğünü yarın yüzü hiç kızarmadan yalayabilme karakterisizliğidir. Çelişki mi? Değil.

Cücelerin gölgesi uzayıp devleşiyorsa, güneş battığı içindir. Aslında durumun özeti tam da budur.

Tekelci sermayenin bizzat politik aygıtları devrimin olağanüstü direşkenliği ve sınıflar mücadelesinin son derece sert koşulları yüzünden teker teker çaptan düştüler, yıprandılar ve nihayet ideolojik çimentoları eriyip, basit çıkar

hesaplarının arenası biçiminde yozlaştılar. Parlamento, ordu, polis, yargı sistemi, tekelci basın, her biri bu kaçınılmaz düşüşün çukurunda debelenirken, derinleşen siyasi kriz bu aygıtların uyumunu neredeyse tümünden sekteye uğrattırken, herkes üzerindeki yükü ve çürümüş yapının iplerini, cehaleti ve karakter zayıflığıyla geleceğe hiçbir iz ve miras bırakmayacak ve bu haliyle en iyi “geçici çare” niteliği sergileyen bir makam sahibine, yani RTE’ye terkettiler. Başbakan, şimdi elinde toplanan ipleri, kendisi ele geçirmede, ama adeta avucunda buldu.

Toplum karşısında tüm saygınlığını, otoritesini ve de meşruiyetini kaybeden egemenlik organları, kendilerini yavaş yavaş silik birer gölge haline getirirken, uyumlu işleyebilme için ihtiyaçları olan meşruiyet zeminini, bizzat kendilerini parlatıp hakkında efsaneler uydurdukları RTE’nin liderlik meziyetlerine dayandırdılar. O’nun girdiği her seçimden galip çıkabilmesi için, tekeller ve bürokrasi tam gaz çalıştı. Her tür seçim hilesi, sorgusuz sualsiz yürütüldü. Sermayenin en yaşamsal çıkarları söz konusu olduğunda, burjuva muhalefeti bile RTE’nin liderlik ve tek adamlık konumunu pekiştirmek için uğraş verdi.

Bir Ortak Nefret Objesi

Sonuçta devrimci gelişmeler karşısında yıpranan düzen kurumları, o bildik bürokrasi taktiğine başvuruyorlar. Sinip çömelerek hedef küçültüyorlar ve uzayan gölgesinden başı dönerek ayakta kalmayı sürdüren o “tarihi budala”yı hedef gösteriyor. Devrim, burjuva otorite ve prestijini yürütme erkinde yoğunlaştırıyor ama geri kalan her şeyi güçten düşürerek. Böylece devrimin, yeterli büyüklükte tek darbe ile yıkabileceği bir politik yapı çıkıyor ortaya ve diğer taraftan, pek çok farklı çıkar ve zihniyete sahip çok farklı sınıfsal bileşimlerin üzerinde ortaklaşabilecekleri bir “nefret objesi” yaratılıyor. Toplum kendi önüne, bu türden bir ortak nefret objesi koymadan bir “genel bahane” arayışına da girişemezdi. Şimdi var ve genel bahane beklenebilir. Tunus’ta Bin Ali’yi, Mısır’da Mübarek’i, otuz yıllık egemenliklerinden bir kaç hafta içinde deviren özgün tarihi koşullar, şimdi bu topraklarda da işlemeye başlamıştır.

Yaratılan bu “tek adam” efsanesi ve ortak nefret objesi, devrimin toplumsal zemini içine, daha önce görmeye alışık olmadığımız çevreleri de sokuyor. Varolan düzenle bir alıp veremediği yokken sadece varolan hükümete karşı çıkan kesimler, yalnızca kendi özel çıkarları için

çin seslerini yükselten mülkiyet sahibi sınıflar, darkafalı önyargılarıyla harekete geçenler, vb. Bir başka söylemle; devrimin hareket tabanı olağanüstü genişlerken, birbirine zıt çıkar ve zihniyetler “hükümet karşıtlığı” gibi dar bir çizgide birleme olanağı bulmakta.

Şimdi önümüzdeki soru şu: Devrim bu güçten yararlanmasını bilecek mi, yoksa kendi politik berraklığı uğruna bu koşulları görmezden mi gelecek?

Sorunun cevabını niyetlerde, akıllıca çizilmiş taktiklerde değil, ama bizzat hayatın ortaya çıkardığı gerçek olgularda aramamız daha doğru. En son 29 Ekim günü Ankara’da yaşananlar bu konuya yeterince ışık tutuyor. O gün polisle çatışanlar kimlerdi? Varolan düzenle sorunu olmayan ama varolan hükümete öfke duyan kalabalıklardı. Bir başka deyişle 2007’nin Cumhuriyet Mitinglerinin kalabalıkları. Aradan geçen beş yılda çok şey değişti. En önemlisi Cumhuriyet Mitinglerinin hedef tahtasında “belli bir yaşam tarzı” vardı: Yani politik açıdan tümüyle belirsiz bir hedef. Şimdi bu oldukça kalabalık kitlenin tek ve somut bir hedefi var: RTE.

Bunlar da sınıfsal zeminini kentlerin küçük mülk sahiplerinde bulan, zihniyeti, alışkanlık ve önyargıları ile bu sınıfın çevresinde dolanıp duran kalabalıklardır. Politik tutumlarında son derece keskin yalpalamalar içindedirler. Bir gün “Ulusalçılık, Laiklik” gibi saikler nedeniyle harekete geçerler -karşı-devrimci Perinçek tayfasının, kurnaz tüccar uyanıklığı ile bu hareketin üstüne konmaya çalışması, onun bu hareketin sahibi ve örgütleyeni olduğu anlamına gelmiyor-, ertesi gün devrimin en duru, en görkemli simgesi Denizler için sokaklara inerler. Devrimin yansıttığı çelişkiler keskinleştikçe, bu kesimlerin politik yalpalamaları da o denli keskinleşir.

Uzak ve yakın tarihin tüm başarılı başarısız devrimleri kanıtlamıştır ki, böylesine farklı çıkar ve zihniyete sahip sınıfları, yani bil cümle proletaryayı, küçük burjuvaziye ve hatta çeşitli burjuva çıkar gruplarını, aynı politik zeminde bir araya getiren şey şu ya da bu partinin niyetleriyle akıllıca çizilmiş taktikleri değildir. Ama yanı zamanda olayların olağandışı hızlanmasına da neden olan bir “tarihi rejisör” örneğin bir savaş, bir kıtlık ya da bir ekonomik çöküş, bu birliği ister istemez eylem alanlarında doğurur.

Leninistler, hükümete karşı yönecek bu en geniş öfke dalgasını, “Bütün İktidar Emeğin Olacak” şiarıyla karşılamaya hazır olmalıdır. □

YOĞUN TARİH VE KÜÇÜK BURJUVA HAREKETİN SEFALETİ

Diyalektik gelişme nicel birikimler ve nitel sıçramalar yoluyla olur. Kapitalizmin bir devrim yoluyla yıkılıp aşılması ve yeni topluma geçilebilmesi için, kapitalist toplum koşullarının içinde yeni toplum olan sosyalizmin önkoşullarının oluşması gerekir. Bu önkoşulların oluşmasından hiçbir zaman tarihsel gelişmenin kendiliğinden sosyalizme varması anlaşılmalıdır. Bu önkoşullar oluşmadan, geçmişte sosyalizmden bahsedenler ütopyik sosyalistler oldular. Bilimsel sosyalizm hayaller, ütopyalar peşinde koşmaz, nesnel koşulların bilimsel çözümlenmesinden hareket eder.

20. yüzyılın sonlarında, kapitalizmin emperyalist merkezler kadar gelişkin olmadığı bağımlı ülkelerde, dünya ölçeğinde sosyalizmin mevzi kaybetmesine bağlı olarak pek çok küçük burjuva aydın yönünü burjuva sınıfa döndü; toplumda ortaya çıkmış olan sınıfsal çelişki ve çatışmaların ekonomik ve politik krizlerin aslında kapitalizmin yeteri kadar gelişmemiş oluşundan kaynaklandığını öne sürdüler. Oysa kapitalizmin kendisi ekonomik, politik ve toplumsal krizin çözümü değil, asıl nedenidir, temelidir. Kapitalizm de kendisinden önceki sınıflı toplumlar gibi sınıf karşıtlığına dayanır. Bu nedenle kendi işleyiş yasaları gereği, kendi bünyesindeki sınıf karşıtlığı, kapitalist gelişmeyle birlikte derinleşir, sınıfsal çelişki ve çatışmalar şiddetlenir, sınıflar mücadelesi yoğunlaşır ve daha da sert bir durum alır.

Burada bir şeye dikkat çekmek istiyoruz. Somut koşullar denince nedense genel olarak o ülkenin ekonomik koşulları anlaşılıyor. Bu eksiktir. Sınıflar mücadelesi, ekonomik koşullara bağlı olduğu kadar, bu ekonomik koşulların oluşturduğu politik koşullarla da sıkı bir bağ içindedir. Politik koşullar denince, sadece burjuva sınıfın durumu değil, işçi sınıfının bilinç düzeyi, örgütlenme düzeyi, proletarya partisinin konumu, teorik ve pratik kapasitesi, işçi sınıfı içindeki etkisi ve sınıf yönetme yeteneği de anlaşılmalı; bütün bunlar bütünlüklü olarak, karşılıklı etkileşimleri içinde değerlendirmelidir.

Kapitalizm kendi gelişim sürecinde

büyük alt üst oluşlara neden olur. Bunun en başta gelen nedeni, kapitalizmin kendi işleyiş yasaları gereği yarattığı ekonomik krizlerdir. Kriz dönemleri büyük alt üst oluş dönemleridir. Kriz dönemlerinde işçiler yığınlar halinde işten çıkarılır, yaşam koşulları kötüleşir, kelimenin gerçek anlamıyla sefaletle itilirler. Kriz, tekellerin büyümesi, sermayenin daha çok elden daha az ele akması sonucunda zenginliklerin sermaye olarak daha çok birikmesini getirirken, alt sınıflarda da yokluk, yoksunluk, sefalet ve açlığın yaygınlaşmasını getirir. Uzun bir süreden beri emperyalist kapitalist sistemin küresel ölçekte içine sürüklendiği derin kriz devasa tekellerin şirket evlilikleri, banka ve büyük şirketlerin yutulması (iflas) yoluyla sermaye birikimini daha da merkezi hale getirdi. Bu süreçte işçi sınıfının yüz yılı aşkın süren sert mücadelelerle kazandığı bütün kazanımları ortadan kaldırıldı, kaldırılıyor. Küresel ölçekte milyonlarca işçi işten atıldı, halen bu yönelim sürüyor. Çalışanlara da işsizlik tehdidi kullanılarak ücret düşüşleri yapıldı. Bütün bu dönem, son yıllarda açıkça görüldüğü gibi büyük altüst edici olaylarla geçti. Burada kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi de ivme kazandı, şiddetli biçimler aldı. Kapitalist egemenliğe karşı yıkıcı, altüst edici eylemlerin gerçekleştiği bütün bu süreçte eylemlerin yanı sıra emekçi yığınlarda büyük bir öfke birikimi de gerçekleşti.

Uzun yıllara yayılan kazanılmış hakların tırpanlanması giderek derinleşen sefalet ve açlık sonucu acılı, uzun bir ölüm, giderek daha da ağırlaşan çalışma yükü ve sömürü, işçi sınıfı başta olmak üzere bütün emekçi yığınlarda sermayeye karşı, burjuva egemenliğe karşı müthiş bir öfke birikimi yarattı. Bu öfke aynı zamanda emekçi yığınların burjuva egemenliği vuracağı güçtür. Bu öfkenin patlaması çok büyük yıkıcı gücü açığa çıkaracaktır. İlk örneklerini Kuzey Afrika'da gördüğümüz bu büyük öfke patlamaları bu ülkelerdeki mevcut burjuva iktidarlarını yerle bir etti. Burjuva egemenlik sistemi yıkacak kadar büyük bir güç birikimi pek çok yerde gerçekleşmiş durumda.

Bütün bu çok yönlü gelişmeler, emperyalist kapitalist sistemin derin krizi ve 3. Dünya Savaşı pek çok yerde devrimi güncel hale getirmiş, devrimci durumu doğurmuştur. Nesnel koşullar devrimi bir zorunluluk haline getirmiş durumda. Devrim, burada her an patlak verebilecek kadar olgunlaşmış durumda. Bu koşullarda en küçük bir olay, herhangi bir nedenle parlayan bir kıvılcım bu büyük öfkenin fitilini ateşleyebilir. Bu şartlarda küçük bir komünist partisi yeteri kadar hazırlıklıysa, kitlelerle özellikle partili ya da değil, sanayi bölgelerindeki işçi sınıfından kitlelerle ilişkileri varsa, kitleleri etkileyip harekete geçirebilecek volan kayışına sahipse, bir devrime önderlik edebilir, işçi sınıfını zafere taşıyabilir. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin ilişkileri ve hazırlıkları, işçi sınıfını bir devrime hazır hale getirebilir.

Buraya kadar yazdıklarımızdan açıkça anlaşılacağı gibi, devrim sadece öncüye bağlı bir olgu değildir. Bu büyük tarihsel olay, bizzat tarih tarafından, nesnel koşullar tarafından hazırlanır. Burada öncünün yapması gereken, devrimci koşulları ve devrimin olanaklarını değerlendirerek emekçi yığınları devrime götürmektir.

Devrim büyük bir tarihsel olay olduğu kadar, bütün bir toplumu altüst eden kaotik bir olaydır. O kaotik görüntüyü yaratan, çıkarları karşılıklı olarak birbiriyle çelişen çatışma halindeki toplumsal sınıfların, toplumsal grupların, çevrelerin, hatta bireylerin politik gündemlerinin tarihsel bir kesişim noktasında üst üste binip çakışmasından başkası değildir. Bu fırtınada, üst üste binen olayların ortasında yer alan herkes, sonucu kendi çıkarları yönünden etkilemeye çalışır. Bu çelişkiler yumağının içinde çok farklı güçlerin çatışması tarihsel gelişmeye büyük bir ivme katar, hızlandırır, her şey çok hızlı ve ani yaşanır. Bu yüzden devrimci durum koşullarında, devrimci mücadelenin yoğunlaştığı devrim dönemleri, büyük altüst oluşların gerçekleştiği, tarihin hızlandığı yoğun tarih dönemleridir. Olağan zamanlarda onlarca yılda yaşanan olaylar bu dönemlerde çok kısa sürede, hatta bazen birkaç gün i-

çinde yaşanabilir. Emekçi yığınların olağan zamanlarda onlarca yıl verdikleri onca mücadeleye rağmen gerçekleşmeyen, gerçekleştirilemeyen toplumsal dönüşümlerin, devrimin gerçekleştiği ülkelerde çok kısa sürede gerçekleştirilmesi de bu yoğun tarihin yaşanmasındandır.

Proletaryanın nihai amacı sınıfları ortadan kaldırmak, sınıfsız bir topluma varmaktır. Proletaryayı bu tarihsel yürüyüşünden alıkoymak ve kendi cennetinden vazgeçmek istemeyen burjuvazi egemenliğini sürdürürebilmek amacıyla en gelişmiş terör ve baskı aygıtı olan devleti eliyle her türlü yol ve yöntemle baskısını artırıp, proletaryayı bir süre geciktirebilir. Ancak her ne yaparsa yapsın bu hareketi yok edemez, proletaryanın tarihsel yürüyüşünü engelleyemez. Proletarya önce özel mülkiyetin bir çocuğu olan burjuvaziyi elinden özel mülkiyetini alarak ortadan kaldıracak, sonra da özel mülkiyetin diğer çocuğu olan proletaryayı tarih sahnesinden silecektir.

Burjuvazinin egemenliğini yıkmak ve proletaryanın devrimci programını uygulamak isteyen Leninist Parti, bu görevini yerine getirebilmek için, bu tarihsel keşifim noktasında bir güç olmak zorundadır. Hem de öyle sadece bir güç değil, bir güç örgütü olmalıdır. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu devrimci mücadele yoludur. Sadece bu yoldan geçilerek güç örgütü olunabilir.

Uzun yıllara yayılan sınıflar mücadelesinde küçük burjuva hareket ve özellikle burjuva ideolojinin etkisi altındaki aydınlar, belirli bir işçi kesimini etkileyip peşlerinden sürükleyebilir. Bu etki, sınıfın bir bölümünün sınıflar mücadelesinin sert ve acımasız süreçlerinde, etkin kritik anda kararsızlığa sürükleyip zayıf düşürecektir; bu yüzden proletarya yenilgiye uğrayabilir. Eğer proletarya bu mücadelede zafere ulaşmak istiyorsa kendi devrimci niteliğine uygun davranmalı, sınıf savaşımının sert yasalarını uygulamakta tereddüt etmemelidir.

Kapitalizmin iki karşıt sınıfı olan proletaryayla burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi devrimin gelişimine bağlı olarak daha sert ve şiddetli biçimler alır. Devrimin en kritik safhasına doğru bu iki sınıf arasındaki saflaşma çok daha keskin ve net bir duruma gelir. Herkes artık ya proletaryadan ya da burjuvaziden yana tavır almak durumundadır. Saflaşmanın böylesine keskin ve net çizgilere sahip olduğu bir evrede, oportünizmin uzlaşmacı karakteri, onları hızla burjuva saflara sürükler. Daha önce yaşanan devrim deneyimlerinin de gösterdiği gibi her sınıfsal eğilim ve politik hareket kendi mantığı sonucuna gider, temsil ettiği sınıfın saflarına varır.

Bu yüzden Leninistler her türden burjuva ve küçük burjuva ideolojinin, uzlaşmacı sosyalistlerin, reformizmin, oportünizmin ve küçük burjuva hareketin çeşitli eğilimlerin sözcülüğünü yapan akımların işçi sınıfının bilincini bulandırmasına ve etkisi altına aldığı kesimleri burjuvazinin peşine takmalarına sessiz kalmaz, hiçbir şekilde izin veremez. Bu akımların yaptıklarına göz yummak, onların işlediği bu suça ortak olmaktır; burjuvazinin egemenliğinin devamına göz yummaktır. Bu politik akımlar ve eğilimler açığa çıkarılmalı, acımasızca teşhir edilmelidir. Proletaryanın kendi devrimci sınıf çizgisinde yürümesi ve örgütlenmesi proletaryanın kendi kurtuluşunun olmazsa olmazıdır.

Uzlaşmacı sosyalist, oportünistler, reformistler, toplumsal gelişmelerin hızlandığı yoğun tarih dönemlerindeki sıçramalı gelişmeye uyum sağlayamazlar, ayak uyduramadıkları için de sınıflar mücadelesinin gerisinde kalır, olayların peşinden sürüklenirler. Leninistler ise somut durumu her an gözlemleyerek, oradaki gelişmeleri, değişimi hemen değerlendirir, nesnel koşullarda süren sınıflar mücadelesinin gelişimine uygun davranır; örgütlenme faaliyetlerini, mücadeledeki politika ve taktiklerini somut koşullara göre yeniden düzenlerler. Toplumsal gelişmeye, sınıflar mücadelesinin gelişimine uyum sağlayamayanlar devrime önderlik edemez; proletaryayı başarıya ulaştırıp toplumun devrimci dönüşümünü gerçekleştiremezler.

Sınıflar mücadelesinin uzun ve sert koşullarında pişen Leninist Parti ve Leninist kadrolar uzun yıllar süren devrimci mücadelede sağlam bir öz kazandı, ona göre şekillendi. Şimdi Leninistler bu niteliklerini mücadelenin her alanında ve bütün ilişkilerinde göstermelidir. □

ANTEP'TE BASKILAR SÜRÜYOR

Antep'te 6 Mayıs Denizleri Anma etkinliği sonrası Mücadele Birliği Platformu bileşenlerine baskılar devam ediyor.

İlk önce Denizleri Anma eylemine katılan 10 kişiye “örgüt adına suç işleme”, “örgüt propagandası yapma” gibi iddialar öne sürüldü. Ardından Emeğe Ezgi üyesi 2 kişiye de türkü söyledikleri için “örgütsel faaliyet yürütmek”le suçlandılar. Adana 10.Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 12 kişiye dava açıldı. Sonrasında da Devrimci Öğrenci Birliği tarafından düzenlenen Che Yürüyüşü'ne katılan birçok öğrenciye sanat merkezi çıkışı Antep polisi tarafından kimlik sorgusu yaparak psikolojik baskı yapılmak istenmiş, ailelerine gidilerek, yıllardır işçilerin emekçilerin sanatını üreten hem Ayıışığı Sanat Merkezi ve Devrimci Öğrenci Birliği'ne yönelik karalamalarda bulunulmuştu. Kimi öğrencilere de işbirlikçi okul müdürleri aracılığıyla baskı uygulanıyor.

Antep Emniyeti yaptığı bu girişimlerle istediğini elde edemeyince şimdi de Nisan ayı içerisinde Denizleri anma etkinliğine çağrı için hazırlanan bildirimleri dağıttıkları gerekçesi ile Antep'te birçok kişiyi emniyete çağırarak tehdit ediyor. Tabii öncesinde yine birçoğunun evine giderek aileleri ile görüşen Antep emniyeti, hem aileler üzerinden hem de kendileri aracılığı ile sanat merkezi çevresindeki insanları pasifize etme çabası içerisinde.

Ancak hiçbir güç bu topraklardan devrimi söküp atamayacağı gibi, bu şehirde de devrimcileri yok edemeyecektir. Bu topraklar devrime gebedir. Ve devrimin ebeleri de bu topraklar üzerinde yetişiyor, gelişiyor ve güçleniyor. Hiçbir baskı, gözaltı, tutuklama ve katliamlar ne devrimci sanatı ne de devrimcileri yok edemeyecektir. Denizleri asarak devrim kâbusundan kurtulacağını sanan sermaye sınıfı, geçmişten bugüne bakarak Denizleşen halkı gördükçe, bu gerçeği daha iyi anlıyor ve bu yüzden çaresizce saldırılarına devam ediyor.

Evet, son sözü söyleyen elbette ezilen ve sömürülen işçi-emekçi halklar olacaktır.

Halkın Denizi Denizleşen Halkla

Yürüyor İktidara!

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Antep Mücadele Birliği Platformu

MISIR: DEVİRİMİN İKİNCİ PERDESİ AÇILDI

Mısır'da emperyalistlerin ve gericiliğin "Cumhurbaşkanı" kılığına soktukları Mursi, oturtulduğu koltuğun gerçek sahibi olduğunu sanıp durumunu sağlamlaştıracak adımlar atmaya kalkınca Mısır emekçileri, Mısır'ın devrimci halkı, ona gerçek bir Cumhurbaşkanı olmadığını göstermek üzere sokaklara döküldü. Bu, devrimin ikinci perdesiydi.

Birinci perde, Hüsnü Mübarek'in tahından indirilmesi ve devrimci sokağın baskısıyla demir kafesler ardında yargılanmaya başlamasıyla kapanmıştı. Birinci perdenin emekçi sınıflar açısından en dramatik sahnesi, iktidarın "seçim" şalya örtülmüş hile ile ellerinden alındığı sahne idi. Eski düzeni devirmek için fazlasıyla kararlı ama iktidarı ele geçirmek için hiçbir hazırlığı olmayan emekçi sınıflar Mübarek'i devirmenin sevincini yaşarlarken emperyalistler, Mısır burjuvazisi ve gericici Arap devletleri iktidarı çalacakları sahenin hazırlığını yapıyorlardı.

Sahne, "seçim" sandığı ile açıldı. Mısır işçi sınıfı, diğer emekçi sınıflar ve devrimci güçler, eski düzeni yerle bir etmek üzere, enerjik bir diktatörlük olarak çalışacak Geçici Devrim Hükümeti kurmak üzere yola devam edeceklerine "Askeri Konsey" ilan edilince durdular. Oysa "Askeri Konsey" yıkılanın ta kendisiydi; düzenin iktidar doruklarında yeniden dirilmesi, Hüsnü Mübarek'ti, Mısır burjuvazisiydi, emperyalistlere bağlılığın iktidar katında yeniden dirilmesi.

Sokak tekrar hareketlenmeye başlayınca "Askeri Konsey" kendinin geçici olduğunu, düzeni sağlamak, "seçimler" için ortam hazırlamak, yeni bir anayasa için kurul oluşturmak dışında bir şeye karışmaya çağını ilan etti. Amaç zaman kazanmak; kitlelerin yıkıcı öfkesini yatıştırmak ve iktidarı "emin ellere" teslim edebilecekleri koşulları sağlamaktı. Yeni anayasa ve seçim sihirli sözcüklerdi. Emekçi sınıflar, "çoğunluk" olmanın verdiği güven ve rahatlıkla dikkatlerini bu sihirli sözcüklere çevirdiler.

Emperyalistler, Mısır burjuvazisi ve gericici Arap ülkeleri el birliği ile paranın, propagandanın, yalanın, hilenin gücüne da-

yanarak, seçimlerle düzeni "Müslüman Kardeşler" denen sürünün eline verdiklerinde emekçi sınıflar "devrimi bunun için yapmamıştık" diyerek içten içe kaynaşmaya başladılar. Devrimden sonra yaşamlarında bir iyileşme beklerken daha kötüsüyle karşılaştılar. Devrimin ilk perdesi üzerinden geçen kısa zaman aralığında on binlerce işçinin katıldığı yüzlerce grev yapıldı. Emekçi sınıflar, gerçek bir özgürlük ve yaşamlarında gerçek bir iyileşme istiyorlardı. Devrimi bunun için yapmışlardı!

Hoşnutsuzluk, öfke, kızgınlık Mısır emekçi sınıflarını, Mısır yoksullarını, düzenden acı çekmiş herkesi; kısacası toplumun büyük bir kesimini etkisi altına alan, sarıp sarmalayan duygular oldu. "Devrimi bizden çaldılar" düşüncesi hepsinin ortak sloganı oldu. Devrim geri alınmalıydı ama nasıl? Bunun için bir genel bahane; herkesi ayağa kaldıracak ortak bir bahane gerekiyordu.

"Gazze Savaşı" sırasında ABD'nin haber getiren-götüreni işini yaptığı için -Burjuvalar böylelerine "arabulucu" diyorlardı yıldızı parlatılan Mürsi, bu bahaneyi kendi elleriyle yarattı. Burjuva dünyanın yıldızını parlatmasını gerçek durumu gibi algıladı ve harekete geçme zamanı olduğuna karar verdi. Daha önce yapamadığı şeyi, Anayasa Mahkemesi Başkanını bir kararla değiştirdiğini ve hemen arkasından Hüsnü Mübarek'in bile yapmaya cesaret edemediği şekilde tüm iktidarı elinde toplayacak kararlar ilan etti.

Özgürlüğe susamış emekçi sınıflar, Mısır'ın yoksulları, küçük dükkân sahipleri bu hamleyi hırsızın ellerindekini geri almanın bahanesi olarak değerlendirdiler ve harekete geçtiler. Devrimin birinci perdesi onları iyi eğitmişti. Bu, bir devrimin kitleleri nasıl eğittiğinin, değiştirdiğinin, bilinçlendirdiğinin somut, canlı örneği idi. Aynı durum, "Mısır'da işi bitirdik" havasındaki emperyalistlerin, burjuva sınıfın, Arap gericilinin ne kadar yanıldığını da ortaya koymuş oldu.

Perde Tahrir Meydanı'nda, birinci devrimin simgesi olan meydanda açıldı. Sahnede ilkin küçük çaplı gösteriler vardı. Başlangıcın "zayıf" olmasına aldanan sa-

kallı, çapsız ve bir o kadar da cahil adam eylemcilere meydan okumayla karşılık verdi. Ama burjuva dünyanın yeni baş tacının ne denli çapsız, öngörüsüz olduğunu bütün dünyanın anlaması için bir-iki gün yetti. Gösteriler hızla yayıldı; gösterilere katılan kitle sayısı hızla arttı, eylemlerin sertlik dozu yükseldi ve ayaklanmaya dönüştü. Devrimin ikinci perdesinin açıldığı artık görülüyordu.

Başkent Kahire'den sonra, liman ve petrol işçilerinin merkezi İskenderiye de harekete geçmişti. Mursi denen, Cumhurbaşkanı kılığındaki adam, gösterilerin ayaklanmaya dönüşmesi karşısında geri adım attı ve aldığı kararların "geçici" olduğunu açıkladı. Ama devrimin eğittiği Mısır emekçi sınıflarını aldatmak artık o kadar da kolay değildi. Açıklamadan sonra ayaklanmalar daha da arttı. "Müslüman Kardeşler" denen sürünün parti binaları basıldı, ateşe verildi. Bakanlıkları basma girişimleri ancak ordu ve polisin Mübarek dönemini aratmayan şiddetiyle önlenebildi.

Burjuvazinin iktidardan dışlanan kesimi, devrimin bu dalgasına binmek için kolları sıvadı ve devrimcilerin safında yerini aldı. Muhammed Baradei, Dünya Atom Enerjisi Kurumunda görevliyken ABD ve diğer emperyalistlere bir köpek sadakatiyle bağlılığını kanıtlamış bu adam tekrar sahne almaya başladı. Mursi'yi "Firavun" olarak ilan etti ve görevi derhal bırakması gerektiğini açıkladı. Devrimin sahibi gibi konuşuyordu. Mursi ve partisi bir kıskaçta alındıklarını anlayınca "muhalefet"le, yani sermaye sınıfının iktidardan dışlanan kesimiyle görüşme kararı aldılar. Burjuva sınıfın değişik kesimleri kendi aralarında "barış" görüşmelerine başlarken devrimin gerçek sahipleri sokaktaydılar ve sonuç almadan geri çekilmeye niyetleri yoktu.

Bu satırlar yazıldığı sırada ayaklanma tüm hızıyla sürüyordu. Bundan sonra kısa vadede sonuç ne olursa olsun emekçi sınıflar mutlaka zafere ulaşacak; kendi iktidalarını ve kendi toplumsal düzenlerini; devrimci iktidar ve sosyalizmi kuracaklar. □

“SAVAŞA HAZIRLIK”

Yüksek Askeri Şura, kısa adıyla YAŞ'ın son toplantısının ana gündem maddesi “savaşa hazırlık” idi. Devlet ve hükümet artık çok açık biçimde savaşa hazırlık yaptıklarını, bir savaşa hazırlıklarını ilan ediyorlar. Uzun süredir, gizli biçimde yürütülen hazırlıklar artık aleni hale gelmiş bulunuyor. Bu durum savaşa ne kadar yaklaştığımızı da gösteriyor.

Yeni bir durum değil. YAŞ'ın, “hazırlıkların gözden geçirilmesi” biçimindeki gündem maddesi de zaten hazırlıkların uzun süredir yapılmakta olduğunu, son aşamaya geldiğinin itirafı gibi. “Patriot füze bataryaları”nın Suriye sınırına yerleştirilmesi kararı, İzmir’de NATO Kara Kuvvetleri Karargahı’nın kurulması hazırlıkların son aşamaya geldiğinin bir başka işareti.

Emperyalistlerin, Türkiye’nin ve Suudi Arabistan, Katar gibi gerici Arap devletlerinin artık işi aceleye aldıkları açık. Zamanları daralıyor zira el attıkları yerlerin hiç birinden sonuç alamadıkları gibi, Ortadoğu’daki tüm gelişmeler bu eli kanlı devlet ve hükümetlerin aleyhine oluyor; süreç arzu ettiklerinin tam tersi yönde ilerliyor.

Tabloyu görmek için Suriye’den başlayalım. Suriye’de Erdoğan, Gül, vesairenin iki yıl önce, haftalarla ömür biçtikleri Esad hala yerinde sapsağlam duruyor ve dahası, Suriye’ye saldıkları katil sürüsü çeteler sonuç almaktan çok uzaklar. Buna karşılık “Türk Devlet Büyükleri”nin hiç hesaplamadıkları şekilde, Rojova’da yani Güney Batı Kürdistan’da Kürt halkı kendi kaderini kendi eline aldı ve özgürlük yolunda büyük mesafe katetti.

Irak’ta süreç, emperyalistler, Türkiye ve bölge gericiliği açısından Suriye’yi aratmıyor. İki işbirlikçi, iki burjuva güç, Maliki ve

Barzani birbirlerine girmek üzereler. Her iki taraf, silahlarını yağlıyor, temizliyor, mevzilerini kazıyor ve ilk ateşi bekliyor. ABD ve diğer emperyalistler, işgalden sonra Irak’ın tam egemenlikleri altına girmesini ve suların durulmasını beklerken kucaklarında nur topu gibi iki işbirlikçinin birbirini boğazlayacağı bir savaş bulmak üzereler.

Bu arada yeri gelmişken bir cümleyle de olsa değinmekte yarar var: Kapıdaki bu savaş gösteriyor ki, Arap olsun Kürt olsun bütün halklar kendi burjuvalarını başlarından defetmedikçe ne özgürlük yüzü görebilirler ne de savaşların getireceği acılardan kurtulabilirler.

Irak’tan Ürdün’e geçelim. Emperyalistlerin çıkarlarına bağlılıkta babası Hüseyin’i aratmayan Kral Abdullah’ın yönettiği bu ülke şimdi emekçi sınıfların ve yoksulların Krala karşı isyan ve ayaklanmalarıyla çalkalanıyor. Sürekli savaş halindeki Filistin-İsrail coğrafyasını geçip Mısır’a bakarsak, orada da devrimin ikinci perdesinin açıldığını, ayaklanma ve isyanların tekrar başladığını; devrimi emekçi sınıfların elinden çalan işbirlikçi Mursi ve avanesinin kıçlarına tekme yemek üzere olduklarını görüyoruz.

Libya ve Tunus emperyalist egemenliğin bir türlü kurulamadığı, işbirlikçi hükümetlerin diken üstünde durdukları, yeni ayaklanma ve isyanların mayalanmakta olduğu ülkeler durumunda.

Böyle bir Ortadoğu coğrafyası içinde, kendisi de uzun yıllardır bir iç savaşla, Kürt halkının özgürlük savaşıyla tehdit altında olan Türk tekkelci sermaye sınıfı kendini nasıl güvende hissetsin? Üstelik hemen yanı başındaki Rojova, Kürt halkının özgürlük savaşının çok güçlü bir mevzisi olma yolunda hızla ilerlerken! İsrail kendini nasıl güvende

hissetsin, emperyalistler sarsılan, hatta bu bölgede yıkılan egemenliklerini nasıl tesis etsinler!

Türk tekkelci sermaye sınıfı, İsrail ve emperyalistler için tek geçer yol, kilit ülke durumundaki Suriye meselesini çözmek, yani orada kendilerine son derece bağlı, sadık bir hükümeti iş başına getirmektir. Çok geniş bir coğrafyaya yayılmış Arap ve Kürt halkları arasında giderek güçlenmekte olan ulusal ve toplumsal kurtuluş içerikli devrim dalgasını etkisiz hale getirmenin ilk adımı olarak bu yol düşünülüyor.

Doha’daki işbirlikçiler toplantısında yapılan gizli anlaşma da emperyalistlerin “çözüm” yolu hakkında fikir veriyor. Bu toplantıda varılan anlaşmanın en önemli maddelerinden biri, Suriye’de “ılımlı İslam” iktidarının kurulması ise bir diğeri de “Suriye’den PKK’nin tasfiye edilmesi”dir. Yani bölgede karşı devrim üssü olacak bir iktidarın kurulması ve bir halkın özgürlük savaşının tasfiye edilmesi, Suriye meselesinde öne çıkan emperyalist amaçlardır.

Suriye’de mevcut iktidarın direnişi ve sürecin gidişatı, emperyalistlerin, Türkiye’nin ve İsrail’in bir savaş olmaksızın amaçlarına ulaşamayacaklarını yeterince açığa çıkarmış durumda. Savaş ise, Türkiye üzerinden yürütülecek. YAŞ toplantısında “savaş hazırlıkları”nın görüşülmesi hem bu gerçeği açığa çıkarıyor hem de savaşın artık kapıda olduğu gerçeğini.

Türkiye’de sermaye sınıfı ve onun politik-askeri güçleri savaşa hazırlanıyorlar; ya işçi sınıfı ve devrimci güçler? İşçi sınıfı ve devrimci güçler kapıyı çalmakta olan savaşta nasıl bir yol ve politika izleyecekler? Bu da bir sonraki yazımızın konusu olsun. □

ULAŞ YILDIZ'A CEZA

Geçtiğimiz Nisan ayında 1 Mayıs Ve 6 Mayıs çalışmalarına engel olabilmek için, 1 Mayıs bildirisinin toplatma kararı olduğu gerekçesi ile Adana Ayışığı Sanat Merkezine baskın düzenlenmişti.

Baskın sonucunda bir çok bildiri afiş ve kitaplarımıza el konulmuş, Ulaş Yıldız gözaltına alınmıştı. Üç günlük gözaltı sürecinden sonra mahkemeye çıkartılmış ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı.

Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen dava, 27 Kasım’da görülen 4. duruşmada karara bağlandı. Ulaş Yıldız, “Terör örgütüne yardım etme” suçlamasıyla 2 yıl 9 ay 10 gün hapis cezasına mahkum edildi.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ
DEVİRİMCİ SANAT ENGELLENEMEZ**

Adana Ayışığı Sanat Merkezi

UNUTMADIK UNUTMAYACAĞIZ!

Faşist devlet bundan 12 yıl önce 19 Aralık 2000 tarihinde “Hayata Dönüş” adı altında 20 zindana birden saldırdı. 19 Aralık 2000’de sabaha doğru Bayrampaşa, Ümraniye, Çanakkale, Çankırı, Bartın, Ulucanlar, Uşak, Malatya, Afyon, Bursa, Karaman-Ermenek, İzmir-Buca, Nevşehir, Adana-Kürkçüler, Adana Ceyhan,

Aydın, Kırşehir, Diyarbakır, Elbistan, Aydın-Nazilli cezaevlerine aynı anda yaptığı katliam sonucunda 28 devrimci tutsak yaşamını yitirdi.

Cezaevi duvarları tavanları iş makineleriyle yıkılarak, bombalarla delinerek devrimci tutsakların üzerine ağır silahlarla kurşunlar, gaz bombaları, kimyasallar yağdırılarak eşi görülmemiş bir katliam gerçekleştirildi.

Katliam sonrasında Bayrampaşa Cezaevi’nde 12, Ümraniye Cezaevi’nde 5, Çanakkale Cezaevi’nde 4, Bursa Cezaevi’nde 2, Çankırı Cezaevi’nde 2, Uşak Cezaevi’nde 2, Ceyhan Cezaevi’nde 1 olmak üzere 28 devrimci tutsak ölümsüzlüğe uğurlandı.

Operasyon sonrasında yaralı olan yüzlerce devrimci tutsak ring araçlarına atılarak işkenceyle Edirne F

Tipi, Kandıra F Tipi, Sincan F Tipi, Kartal Cezaevi, Bakırköy Kadın Ve Çocuk Tutukevi’ne sevk edildiler. Aileler günlerce haftalarca yakınlarından haber alamadılar. Yaşanan katliama ve yüzlerce devrimci tutsağın ağır yaralar almış olmasına rağmen devrimci tutsaklar F tipi hapisanelerde atıldıkları hücrelerde gördükleri işkencelere, tecride rağmen eylemlerini sürdürdüler.

Devrimci tutsaklar götürüldükleri F tipi cezaevlerinde ve hücrelerde 6 yılı aşkın süre Ölüm Orucu eylemini sürdürdü. F tipi zindanlarda devrimci tutsaklar ölüm oruçlarını sürdürürken dışarıda da onlarca kişi Ölüm Orucuna girdi. Ölüm Orucuları eyleminde 122 devrimci tutsak ve tutsak yakını yaşamını

yitirdi, yüzlercesi sakatlandı.

Faşist devlet 19 Aralık 2000’de yaptığı katliam ve F tipi zindanlar uygulamasıyla devrimci tutsaklara “ya teslimiyet ya ölüm”ü dayatırken, dışarıda ise işçi ve emekçilerin, Kürt halkının gittikçe büyüyen ve yükselen devrim mücadelesini bastırmak, sindirmek amacındaydı.

Dışarıdaki mücadeleyi durdurabilmenin, olası bir devrimi önlemenin yolu bu devrime öncülük eden devrimcileri yok etmekten, teslim almaktan geçmekteydi.

“Rüzgar eken fırtına biçer!..” Emperyalizmin tam desteğiyle faşist devletin devrimi ezmeye yönelik bu saldırısı devrimci tutsaklar tarafından boşa çıkarıldı. Daha 19 Aralık 2000’deki saldırısına Bayrampaşa Zindanı’nda Murat Ördekçi’nin “Asıl siz teslim olun! Türk ordusu etrafınız kuşatıldı. Buradan çıkış yok! sözleriyle verilen ilk cevabın ardından Ümraniye ve Çanakkale Zindanları’nda devrimci tutsakların tam 4 gün boyunca teslim olmayışı devleti bir kez daha devrimci tutsakların iradesi karşısında yenik düşürdü. F tipi zindanlarda atıldıkları hücrelerde, işkence,

baskı ve tecrit altında da devrimci tutsaklar teslim alnamayacaklarını 6 yılı aşkın süren Ölüm Oruçlarıyla gösterdiler.

Devlet bir kez daha devrimci tutsakların teslim alnamaz iradesine çarptı. Binlerce işçi emekçi, genç, yaşlı, kadın, erkek bugün zindan savaşlarında ölümsüzlüğe uğurlanan devrimci ve komünistlerin gösterdiği yolda devrim için sosyalizm için mücadeleyi yükseltmeye devam ediyor.

**19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK
UNUTMAYACAĞIZ!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

GENÇLİK NE YAPMALI?

Emperyalist savaşın gündemimize oturduğu şu günlerde, yaşanan tüm gelişmeler TC devletinin bir savaş hazırlığında olduğunu kanıtlıyor. Ekim ayında anayasadan geçen tezkereyle biz gençliği sürükleyecekleri bir emperyalist savaş, öfkelerini meydanlara akıtan binlerce insanın da vurguladığı gibi biz emekçi çocuklarının, öğrencilerin ya da genellersek iki ülke halkının çıkarlarına olmayacak.

Resmen olmasa da fiilen başlamış olan bu savaşın karşısında biz gençlerin söyleyecek çok sözü var dedik ve “Gençlik Ne Yapmalı?” adıyla başlattığımız gençlik buluşmalarının ikincisini Emperyalist Savaş Karşıtı Gençler Buluşuyor başlığı altında gerçekleştirdik. Bu buluşmada tek gündem olan emperyalist savaş, Türkiye ve Kuzey Kürdistan’ın pek çok yerinden gelen gençlerin katılımıyla çeşitli açılardan tartışmaya açıldı.

Tartışmaların seyri şöyle idi:

Suriye ile Savaşın Eşiğine Nasıl Geldik? Savaşın Ekonomik ve Toplumsal Sonuçları, Savaş Karşıtı Görüşler ve Eleştirileri, Emperyalist Savaş Karşısında Gençliğin Tavrı

İlk konuda Suriye’nin Ortadoğu’daki konumuna, BAAS’ın kuruluşuna, Arap sosyalizmi denen sistemin Suriye özelinde gelişen bir devlet kapitalizmi biçimi olduğuna, Suriye’de 1970 yılında gerçekleşmiş darbe ile Hafız Esad’ın sağ kanadı temsil ettiğine vs. değinildi. Oldukça güncel konulara değinilen ilk oturumun ardından “Savaşın Ekonomik ve Toplumsal Sonuçları” anlatılmaya başlandı. Burada, bölgedeki esnafın yaşadığı geçim sıkıntılarının yanında bölge halkının -özellikle Hatay’da yaşayan halkların- gelişen süreç ışığında politik bilinçlerinin daha fazla açıldığı, olaylara daha duyarlı bakmaya başladıkları anlatıldı. Hatay’dan katılan konuşmacı; Hatay’da yaşanan her hareketliliğin o halklara güç verdiğinden, son bir iki yıl içinde gerçekleşen tüm eylemliliklerin bölgedeki gençlere yol gösterici etkiler bıraktığından bahsetti. Üçüncü oturumda, yaşanan sürece karşı gelişen tepkilere değinildi. Kitlelerde vücut bulan “Savaşa Hayır” politikasının ne anlama geldiği, Hatay’da ve ülkenin birçok yerinde Esad’ın “Alevi” olmasından kaynaklı ‘Esad yanlısı’ tepkiler geliştiği anlatıldı. Eleştiri kısmına gelince ise “Savaşa Hayır” demenin birçok yönden eksik kaldığına, tarihte milyonlarca insanın “Savaşa Hayır” diyerek meydanlara çıktığı fakat engelleyemediği savaşların varlığına de-

ğinildi. Esad’ın da ister alevi olsun ister sünni ya da bir başka mezhep, temsil ettiği sınıf açısından karşısında yer almamız gerektiğine varıldı. Dördüncü konu tüm bunların ışığında “Ne Yapmalı?” sorusuna yanıt aradı. Konuşmacı arkadaş, şu günlerde olası bir savaşın emperyalizme hizmet ettiğini, ne Suriye halkının ne de Türkiye-K. Kürdistan halkının herhangi bir yararına hiç bir gelişme yaratmayacağını; aksine çıkış dinamiklerinden birinin var olan sınıf savaşımında proletaryayı ezmek, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak olduğunu anlattı. Dinleyicilerin de söz almasıyla canlanan bu oturum kafalardaki bir çok soruya yanıtlar üretti. Ve dendi ki: Evet, bu savaş bize esaretten başka bir şey getirmeyecek! Evet, yarın öbür gün biz gençleri sürecekleleri o cepheleden Suriye halkına demokrasi doğmayacak!

Bizleri kurtuluşa götürecek,

Suriye halkına gerçek özgürlüğü yaşatacak olan kendi zincirlerimizi kırıp kendi düşmanlarımızı yok etme mücadelesidir. O gün son konuya yanıt olarak ‘Emperyalist Savaşı İç Savaşa Çevir’ politikasını koymuştuk. Var olan iç savaşı yükseltmek ve onu halkın iktidarıyla taçlandırmak bizlerin yaşama bakışlarıyla alakalı. Olduğumuz her yerden ‘yaşam kavgası’ nı perçinlemek, onu adına uygun ‘yaşanabilir’ hale getirmek biz gençlerin elinde. Okullarda okuyorsak sınıf arkadaşlarımıza, atölyelerde çalışıyorsak iş arkadaşlarımıza yaşam denen kavganın bir amacı olduğunu anlatarak başlayabiliriz bu işe. İcra ettiğimiz sanata ‘yeni’yi katarak ilk adımı atabiliriz. Her türlü silahı elinde bulunduran sisteme yalnızca bedenlerimizle değil zihinlerimizle, kalemlerimizle, enstrümanlarımızla, insana ve yaşama dair her şeyimizle savaş açabiliriz. Evet, her türlü silahın içinde televizyon, internet, okullarda gördüğümüz eğitim, verilmeye çalışan koca bir yoz kültür var. Ama biz sadece insanca yaşamak içgüdüleriyle bile karşılaştığımız her olayı sorgulayarak doğruya ulaşabiliriz. Bu doğruları hiç bir çekince duymadan insanlara anlatabilir, onlarda da hayata bakacakları bir pencere yaratabiliriz. Yeter ki bu gücü kendimizde bulalım. Unutmayalım ki yaşamak direnmektir ve sonrasında savaşmak.

Devrimci Öğrenci Birliği
Genç Emekçiler Birliği

EMPERYALİST SAVAŞI HALK DEVRİMİ ÖNLER

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve Genç Emekçiler Birliği (GEB) Suriye'ye yönelik olası bir savaşa karşı yürüyüş gerçekleştirdiler, emperyalist savaşı ancak bir halk devriminin önleyeceğini söylediler.

2 Aralık günü

Taksim Meydanı'nda bir araya gelen DÖB ve GEB'li gençler savaşa karşı Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. "Emperyalist Savaş'a Karşı Ezilen Hakların Umudu Halk Devrimi Halk İktidarı" yazılı pankart açarak Deniz Gezmiş, Ernesto Che Guevara'nın resimlerini taşıdılar.

Yürüyüş boyunca sık sık "Gençlik Saflara Devrim İçin Savaşa", "Dünya Hakları Devrim'e Yürüyor", "Emperyalist Savaşı Halk Devrim'i Önlüyor", "Yaşasın Hakların Mücadele Birliği" sloganları atıldılar. Galatasaray Lisesi'ne gelindiğinde Hazal Yazgan basına açıklama yaptı.

Emperyalist- kapitalist devletlerin büyük bir ekonomik ve sosyal kriz içerisinde olduklarını belirten Yazgan, "dünyanın her yerinde emekçiler ve gençler sokakları dolduruyor, meclisleri kuşatıyor, alanları zapt ediyor! Halklar dünyanın her yerinde kapitalizme karşı devrim yürüyüşlerini sürdürüyor! Kapitalizm ise kendini ancak baskı, şiddet ve devlet terörü yoluyla ayakta tutabiliyor" dedi.

Ortadoğu haklarının yıllardır emperyalizme karşı büyük bir kavga verdiğini altını çizen Yazgan, "En son Mısır ve Tunus halk devrimleriyle beraber bu isyancı halk tekrar sokaklara çıktı. Halkların yeni isyan ve ayaklanmalarına güç ve moral kattı. Dünya devrimi her geçen gün büyümeye, gelişmeye, güçlenmeye devam ediyor" dedi.

Türkiye sermayesi kendi iktidarını koruyabilmek için savaş başlattığını belirten Yazgan, "Henüz ordusu sınırı geçmedi ama, Özgür Suriye Ordusu gibi çapulcuları eğiterek, 'gazeteci' diye gönderdiği MİT ajanlarıyla, silah ve para desteğiyle Suriye'de süren iç savaşın doğrudan bir tarafıdır. Emperyalizmin basit bir maşası olarak değil, yarattığı provokasyonlar ile kendi girdiği bu savaşa emperyalistleri de sokmaya çalışarak, Suriye'de bir karşı-devrim üssü yaratmak için harekete geçti. Amacı, bu topraklarda işçi ve ezilen halkların sürdürdüğü devrim mücadelesinin önüne geçebilmek ve Batı Kürdistan'da bir devrimle özgürlüğünü gerçekleştiren Kürt halkını ezmektir" dedi.

Hazal Yazgan konuşmasına şöyle devam etti: "Kapitalizm savaş demektir; ölüm demektir; geleceksizlik demektir, işsizlik demektir. Savaşsız, sömürsüz bir dünya ancak kapitalizmin tarihin çöplüğüne gönderilmesiyle mümkün olacaktır. Emperyalist güçler bir dünya savaşının hazırlıklarını yaparken, biz gençler her gün sokaklarda okullarda atölyelerde mayalanmakta olan devrimi zafere taşımak için var gücümüzle çalışmalıyız. Şimdi okullarda, atölyelerde, fabrikalarda, mahallelerde devrim için örgütlenme zamanıdır. Ancak kapitalistlerin iktidarını yıkıp, kendi iktidarımızı kurduğumuzda özlemini çektiğimiz barışa kavuşabiliriz. Savaş siz kapitalist haydutlar başlattınız; biz devrimci gençler, emekçilerle, Kürt halkıyla, ezilen sömürülen bütün dünya halklarıyla beraber bitireceğiz".

Eylem sloganlarla sona erdi. □

"ASLA UNUTMAYACAĞIZ ASLA AFFETMEYECEĞİZ"

Cumartesi anneleri 401. oturma eylemlerinde Ender Toğcu'nun akıbetini sordular, "Asla Unutmayacağız Asla Affetmeyeceğiz" dediler.

Cumartesi Annelerinden Başak Can, 18 yıl önce gözaltına alınarak kaybedilen Ender Toğcu'yu 29 Kasım 1994'te Diyarbakır Merkez Postanesi önünde beyaz bir Toros'a bindirerek götürülen sivil polislerden birinin Terörle Mücadele Şubesi emniyet mensubu Zafer Aktaş olduğunu ve ardından babası ve ağabeyi Ali'nin de gözaltına alındığını anlattı.

Ailesi Ender'i bulmak için yaptıkları araştırmalarda, Ender Toğcu'nun JİTEM subayı Yüzbaşı Zahit Engin'e teslim edildiğini öğrendiler. Aile ve tanıklar yoğun tehdit ve baskıya maruz kalınca görüştükları savcı "ben de tehdit altındayım, yapabileceğim bir şey yok" diyerek dosyayı kovuşturmayaya yer olmadığı gerekçeyle kapattı. Ama dava AİHM'de mahkûmiyetle sonuçlandı.

Can "Evladlarımızı ölüm hücrelerinde boğan, kazanlarda yakan, helikopterlerle uçurumlara atan, toplu mezarlara gömenler işledikleri insanlık suçlarının hesabını ne zaman verecekler?" diye konuştu.

Cumartesi anneleri o dönemde görevli savcı, polis ve askerlerin yargılanmasını istedikler.

8 Aralık günü Galatasaray Lisesi'nde bir araya gelen Cumartesi Anneleri, 402. haftadaki eylemde Hüseyin Taşkaya'nın akıbetini sordular.

Cumartesi annelerinden Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız da bu kadar demokrasinden laf edilirken, hükümetin Roboski'yi unutturmak istediğini, kadın cinayetlerini durdurmadığını belirtti. Hüseyin Taşkaya'nın kızı Serpil Alpsöy babaannesinin gönderdiği mesajı okudu. Mesajda Anne Taşkaya, oğlunun kemiklerinin bulunmasını ve bir mezarının olmasını istiyordu.

42 yaşındaki işadama Hüseyin Taşkaya 6 Aralık 1993'te Urfa'nın Siverek ilçesi Bağlar Mahallesi'ndeki amcasının evinden gözaltına alındı. Taşkaya'yı gözaltına almak için gelen 30 araçlık konvoyu Üsteğmen Mehmet Şentürk yönetiyordu. Konvoyda Ahmet Bucak, Sedat Edip Bucak, Ahmet Ersin Bucak ile Bucak aşiretine bağlı korucular Halil Beyazkaz, İsmet Özeyranoğlu, Kemal Üzeyroğlu, Mustafa Üzeyroğlu ve emniyet mensupları da vardı. Bucak aşireti reisi ve korucubaşı Sedat Bucak ile görüşen aile; "bizim ekip almış fakat devlete teslim etmiş, bundan sonra haberimiz yoktur; devlet biliyor" yanıtını aldı. Ailenin ve İHD'nin tüm başvuruları sonuçsuz kaldı. Hüseyin Taşkaya'nın gözaltına alındığı inkar edildi. 19 yıl boyunca savcılar hukuku işletmedi, etkin soruşturma yapılmadı. □

ÖZGÜRLÜĞE

BDP'li milletvekili Van'da partisinin mitinginde yaptığı konuşmada, dokunulmazlıklarının kaldırılmasıyla ilgili olarak, şöyle diyordu: *“Dokunulmazlıkları kaldırırsan kaldırırsın. 5 yıldır biz o Meclis'teyiz, görmediğimiz hakaret kalmadı. Yüzlerce defa darp edildik. Her önüne gelen devlet için küfür etti darp etti. Al o dokunulmazlığı başına çal!”* (27 Kasım 2012)

Bu, dokunulmazlığın kaldırılmasını Demoklesin kılıcı gibi BDP milletvekillerinin başında sallandırabileceğini düşünen R.T Erdoğan'a ve hükümetine bir meydan okumaydı; olması gereken, hatta geç kalınmış diyebileceğimiz, bir meydan okumaydı. Ortılığı kaplayan işe yaramaz “uzlaşma” çağrılarının gerilla eylemleri karşısında sıkışan hükümete cesaret verdiği bir sırada yapılan bu meydan okumanın Kürt halkının duygularını dile getirdiğinden şüphemiz yok.

“Dokunulmazlık” tartışması ve BDP'li milletvekilinin sözleri bir başka gerçeği bir kez daha gözler önüne sermiş oldu ki o da şu: Anayasa denen şey, kuşatılanları değil, kuşatanları koruyan bir zirhtir ve onu yorumlamak onu yazanların değil, onu uygulayanların işidir. “Yeni Anayasa” üzerine bu kadar kafa patlatan, Kürt halkını bu konuda beklentiye sokanların akıllarından bir an olsun çıkarmamaları gereken gerçektir bu.

Dolayısıyla, “Yeni Anayasa” denilen şeyden Kürt halkının özgürlük davası yararına bir şey çıkmayacağı, Kürt halkının buradan bir beklentiye girmesinin kendine zarardan başka bir şey vermeyeceği açıktır. Yapılması gereken şey, “Yeni Anayasa” görüşmeleriyle oyalanmak yerine bu gerçeğin Kürt halkına iki anlama gelmeyecek bir açıklıkla anlatılmasıdır.

Büyük toplumsal sorunlar güce dayalı olarak çözülür, anayasa denen kâğıt parçasına göre değil. Doğruluğu büyük

tarihsel olaylarla defalarca kanıtlanmış olan bu gerçek, türlü biçimler ve kılıflar altında her gün karşımıza çıkıyor aslında.

Nasıl mı? Gücü elinde bulunduran hükümetin ve onun başının istediği zaman anayasa maddelerini çiğnemesi gibi. BDP'li milletvekili söylüyor zaten “dokunulmazlıklar bizim için değil, sizin için” diye. Doğrudur ve tam da bu nedenle, R.T Erdoğan'ı “yargıya talimat verdi” diye anayasayı çiğnemekle eleştirmek çocukça bir politikadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmaya çalışırken egemen sınıfın ve onun politik güçlerinin anayasal sınırlar içinde kalacağını düşünmek ve bunu beklemek çocukça bir beklenti değil de nedir!

Anayasa gücün kullanımını ezilenlere yasaklar, ezen ve egemen olanlara değil. Düzen tehlikeye girdiğinde gücün kullanımı egemen sınıf tarafından kendine hak olarak görülür ve zaten büyük askeri güç, polis örgütü, zindanlar vb. bunun için varlar.

Yanıbaşımızdaki Örnek!

Kürt halkı, uzun yılları kapsayan ve büyük bedellerle yürütülen bir mücadeleyle karşın özgürlüğünü bu güne kadar elde edememiştir. Oysa hemen yanıbaşımızdaki Rojova'da, yani Güney Batı Kürdistan'da Kürt halkı kendi iktidarını, kendi egemenliğini ilan etmek üzere. Bu yolda ne kadar ileri bir mesafe alındığını herkes biliyor. Şimdi Rojova'da halkın egemenliği fiilen gerçekleştirilmiş durumda.

Buna karşılık çok daha köklü bir mücadele geçmişine, birikimine, örgütlü güce sahip Kuzey Kürdistan halkı bu noktadan -en azından şimdilik- uzak görünüyor. Bu durum nasıl açıklanabilir? Bu durum salt Suriye'nin içinde bulunduğu iç savaş ve emperyalist saldırı ile açıklanabilir mi?

Elbette, Suriye'nin içinde bulunduğu

koşullar Rojova Kürt halkının özgürlük mücadelesinde bu kadar hızlı yol almasında belirleyici olmuştur. Ancak aradaki farkı sadece bununla açıklamak ikna edici olmaktan uzak olur. Zira Türkiye de uzun yıllardır bir iç savaşın içinde ve üstelik başka topraklarda görülmeyen güçte bir gerilla savaşı, bir halk ayaklanmasıyla karşı karşıya. Emperyalist devletlerin Türkiye'nin arkasında tüm güçleriyle durmaları, ona destek vermeleri şüphesiz zafere daha hızlı ulaşmanın önünde ciddi bir engeldir. Ama tek başına açıklayıcı değil zira Mübarek örneği, emperyalistlerin desteğinin halk kitlelerinin zaferinin önünde kesin engel olmadığını yeterince gösteriyor.

Yanıtı bulmak için önce şu gerçeğin altını çizelim: Bir halkın ya da bir ulusun özgürlüğü için koşullar olgunlaştığında o ulus ya da halka öncülük edenlerin izleyecekleri politika, alacakları kararlar belirleyici bir önem kazanırlar. Bütün büyük devrimlerin tarihleri bu gerçeği doğrular. Bir devrim için, egemen sınıfın devrilmesi için koşullar olgunlaştığında öncü güç harekete geçmez ve halk kitlelerine harekete geçmeleri için çağrıda bulunmaz ise işler tersine döner, egemen sınıf toparlanır, güçlerini toplar ve karşı saldırıya geçer. 70'li yılların sonlarında Türkiye'nin durumu buna bir örnektir.

Demek ki, kararlaştırıcı anda öncünün uzlaşma çağrıları, anayasal hayaller, reform beklentileriyle oyalanması bir halkın ya da ulusun özgürlük mücadelesi açısından ölümcüldür. Yapılması gereken, kararlaştırıcı anda, düşmanın iyice sendelediği, devrim güçlerinin zafer için her şeyi göze aldığı sonuç alıcı, düşmanın sırtını yere serecek hamleyi yapmak, düşmanın kendine zaman kazandıracak tüm çağrılarına kapıyı kapatarak kesin zafer için ileri atılmaktır.

Rojova halkının zaferi, kendi içinde

E GİDEN YOL

bulunduğu koşulları bir an için bile akıldan çıkarmadan, diyebiliriz ki, işte bu açıdan değerlendirilmelidir. Ne anayasal hayaller, ne uzlaşma çağrıları ne de reform beklentileri! Düşmanın en zayıf anında kararlaştırıcı adım atılarak, kendi toprakları üzerinde, bütün iktidar ele geçirilmiş, iktidarın organları oluşturulmuş ve savunma güçlerinin örgütlenmesi işine ağırlık verilmiştir. Karar anı geldiğinde anayasal hayallerle ya da uzlaşma çağrılarıyla oyalanmak devrimin intiharıdır.

Rojova örneğini verirken onun kendi koşullarının özgünlüğünü aklımızdan çıkarmadığımızın altını bir kez daha çizmek istiyoruz. Ne var ki, gelişmenin belli bir noktasından sonra belirleyici önem kazanan öncünün kararlaştırıcı hamlesine girişmek, “Yeni Anayasa”, “uzlaşma, diyalog, müzakere” çağrıları gibi şeylerle oyalanmamak açısından Rojova’nın örnek alınmasında, emsal gösterilmesinde bilimsel bir sakınca yoktur.

Sonuç Alıcı Hamleye Doğru

Buraya kadar yazdıklarımızdan “sonuç alıcı hamle” ya da “kararlaştırıcı adım” kavramlarıyla iktidarın ele geçirileceği genel ayaklanmayı anlattığımız kolayca anlaşılır. Şimdi soru şudur: Böyle bir adımın, genel ayaklanma için somut adımların atılmasının koşulları var mı?

Bu soruya tereddütsüz “var” yanıtını veriyoruz. Bu koşullar dönem dönem son derece olgun hale geliyor ancak öncünün kararsızlığı, uzlaşma beklentileri, düşmandan beter “dostların” “barış” telkinleri vb nedenlerle zamana yayılınca tavsiyor, kitlenin ayaklanmacı ruh hali, girilen beklenti nedeniyle, bir parça geriliyor ve böylece o “an” kaçırılıyor. Son genel seçimlerden sonra BDP’li milletve-

killerin Diyarbakır’a çekilmesi, Ankara’dan kopuş havası yaratması fakat hemen akabinde Meclis’e dönüş kararı alınması buna bir örnektir.

Bir başka örnek, yakın zamanda zindanlarda tutsakların açlık grevi/ölüm orucu eylemi sonucu oluşan ayaklanma havasıdır. KCK’lı tutsakların bu eylemi 60’lı günlere dayanıp ölüm riski sınırlarına gelince Kürt halkında bir ayaklanma havasının oluştuğu konusunda, burjuva yazarlar dâhil, herkesin ortak kanısı oldu. Bu, Kürt halkının kendi evlatlarını, tutsakları sahiplenmesinin ifadesi ve sonucu idi.

Bu koşullar nasıl heba edildi? Devlet ve hükümet paniğe kapılmış, ne yapacağını bilemez halde ricacı konumuna düşmüşken bu durum değerlendirilmedi. “Sağduyu” adına eylemler bitirilirken, ortam bir parça durulur durulmaz rahat bir nefes alan hükümetin nasıl karşı saldırıya geçtiğini gördük. Dokunulmazlık tartışmaları işte bu sırada bizzat başbakan tarafından yeniden alevlendirildi. Hükümetin karşı saldırıya geçtiğini BDP Eşbaşkanı Gülten Kışınak “Başbakan kazanımlarımıza saldırıyor” sözleriyle dile getirdi.

Bir parantez açarak devam etmek istiyoruz. Tutsakların değil ama tutsaklar adına karar vericilerin sonuna kadar gitmede “kararsız” olduklarını gördük. Bu durum bize sınıfların şu özelliğini bir kez daha hatırlattı: Küçük burjuvazi arkasında ancak proletarya olduğu zaman sınıf savaşında ileri gidebilir. Peki, bu sırada Türkiye proletaryası ne yapıyordu sorusunu sormanın zamanı. Tutsaklar ölümü göze alan bir eylem süreci başlatmış ve Kürt halkı ayaklanma havasına girmişken, Türkiye işçi sınıfı ne yazık ki, kendi dar, bencil, güncel sınıf çıkarlarını elde etmeye çalışmakla meşgul idi.

Hareketin başına, kitlelerin önüne

225. Sayı / 12 - 26 Aralık 2012

geçmesi gereken sınıf bu durumdayken ayaklanma havasının bir ayaklanmaya dönüştürülmemesinden sadece başkalarını sorumlu tutmak doğru değil. Bu durumdan UKH kadar, hatta ondan çok Türkiye işçi sınıfı ve ona öncülük iddiasında olanlar sorumludur.

Parantezi kapatarak devam edelim! Bir fırsatın kaçırıldığı ve hükümetin karşı saldırıya geçtiği açık. Belirtiler sayılmayacak kadar çok. Önce Öcalan’ın görüş hakkının tanınmasından, koster temininden vazgeçildi, arkasından “dokunulmazlık” tartışmaları başlatıldı, onun da akabinde seksenbir kişinin gözaltına alındığı KCK operasyonu yapıldı.

Ama bir fırsatın kaçırılmış, bir olanağın değerlendirilmemiş olması her şeyin bittiği anlamına gelmiyor. Sadece dar kafalılar bundan her şeyin bittiği anlamını çıkarabilir. Türkiye ve Kürdistan coğrafyası devrim topraklarıdır. Her gün, her saat beklenmedik bir gelişme, bir olay kitleleri ayaklanma noktasına getiriyor, bu havaya sokuyor. Bir başka önemli nokta Rojova’da Kürt halkının kendi kaderini kendi eline almış olmasıdır. Bundan böyle Rojova’nın Kürt halkının özgürlük savaşında önemli bir mevzi, güçlü bir kaldıraç olacağından kuşku olmasın.

R.T Erdoğan’ın “Türkiye NATO topraklarıdır” sözü bir dil sürçmesi değil. Devrimin önlenmesi için NATO’ya duyulan ihtiyacın ürünü ve ifadesidir. Patriot Füze Bataryaları bahanesiyle emperyalist devletlerin asker göndermeye başlamış olmaları da aynı nedenledir.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, süreç genel bir ayaklanmaya, sonuç alıcı hamleye doğru ilerliyor ve bu hamle mutlaka gerçekleşecektir. Özgürlük ve toplumsal kurtuluş yolu buradan geçiyor. □

“SEÇİLMİŞLERİ SİZE YEM ETMEYECEĞİZ”

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) BDP’li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ile ilgili çıkarılmak istenen fezlekeler için “milletvekillerimiz hiçbir zaman dokunulmazlık zırhı altında siyaset yapmamıştır” dediler.

30 Kasım günü Taksim Tramvay durağında toplanan HDK ve BDP’liler “İrademe Dokunma” pankartı açtılar ve “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Kürt Halkına İmha Dayatılmaz” sloganlarını attılar. Basın açıklamasını okuyan Ahmet Saymaz 6 milletvekili cezaevindeyken 10 vekil hakkında dokunulmazlıkların kaldırılması için hazırlanan fezlekelerin, AKP’nin savaş politikalarında ısrarcı olmasının göstergesi olduğunu belirtti. Açlık grevlerinin bitiminden sonra sorunun çözümü için adımlar atılması beklenirken vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasının çözümsüzlüğü ve savaşı körükleyeceğini altını çizen Saymaz; “Dökülecek kanın, yaşanacak yıkımın tüm sorumluluğu AKP’dir” dedi.

Konuşmasının devamında Saymaz, “Geçmişte ‘Seçilmişleri atanmışlara kul etmeyeceğiz’ diyen başbakana cevabımız nettir:

pılması düşünülen yürüyüş, aşırı yağmur nedeniyle iptal edildi. Eylem konuşmalardan sonra sona erdi. □

Biz de seçilmişleri size yem etmeyeceğiz. Milletvekilleri irademizdir. İrademize dokundurtmayacağız” diye konuştu.

Ardından BDP İl başkanı Asiye Kolçak kısa bir konuşma yaptı. Kolçak AKP’nin Kürt halkına karşı şantaj yapmaya çalıştığını söyledi. Açıklamalardan sonra eylem sloganlarla sona erdi.

1 Aralık’ta ise Türkiye Barış Meclisi protesto eylemi yaptı. Taksim Tünel’de toplanan Türkiye Barış Meclisi adına konuşma yapan Hakan Tahmaz, “68 gün süren açlık grevlerinin ardından, barışın ve müzakerelerin tekrar gündeme geldiği bir süreçte dokunulmazlıkların kaldırılması konusunun yeniden gündeme gelmesi düşündürücüdür. ... Dokunulmazlıkların kaldırılması barışın önünde barikattir.” dedi.

Polis, eylemcilerin yürümesi için önceden yolu panzer ve çelik kuvvet ekipleriyle kesti. Ya-

ANTEP’TE YÜRÜYÜŞ

Antep’te 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele gününde Demokratik Kadın Platformu tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 25 Kasım Pazar günü saat 13.30’da Kırkayak Parkı’nda “Ulusal, Cinsel, Sınıfsal Sömürüye Son” ve KESK’li kadın tutsakların resimlerinin bulunduğu pankartları açarak “Jin Jiyan Azadi”, “Kadın Erkek Elele Mücadeleye”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Kadına Yönelik Şiddete Hayır”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganları ile Maarif Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti.

En önde yöresel kıyafetleri ile arbani çalan kadınların olduğu yürüyüş boyunca sık sık hükümetin hem kadınlar üzerindeki hem de toplum üzerindeki baskıcı tutumunu teşhir edici konuşmalar yapıldı. Ardından 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’nün tarihçesi anlatıldı.

“Emekçilerin ve halkların kentlerde, yaşadıkları topraklardan sürüldükleri, derelerin bile kar amacı ile parsellendiği günümüzde, egemenlerin kadın bedenini de yeni bir disiplin altına almaya çalışması düşündürücüdür. Bu açıdan kadının doğurganlığının ulusal bir mesele haline getirilmesinin, kürtajı yasaklayıcı kanunlar düzenlemeye çalışılmasının, kapitalist üretim ve rekabet koşullarından ve militarist hedeflerinden bağımsız ele alınması mümkün değildir. Aile içinde eşitlik, hak isteyen kadınlar koca şiddetine maruz kalırken toplumsal düzlemde hak isteyen örgütlü kadınlar devlet şiddetine maruz kalmaktadır. bu topraklarda devam eden savaşın sonucunda bir sürü ana evlatlarını kaybederek şiddetin en ağır boyutunu yaşamaktadır” denildikten sonra sıralanan taleplerin ardından basın açıklaması sonlandırıldı.

Bizler de Emekçi kadınlar olarak eyleme destek verdik.

Emekçi Kadınlar/ Antep

HEY TEKSTİL İŞÇİLERİ TOBB ÖNÜNDE

26 Kasım:

15 Kasım'da eylemlerini TOBB önüne taşıyan Hey Tekstil işçileri, 26 Kasım günü saat 12.30'da Kanyon Alışveriş Merkezi önünde toplandılar. TOBB yakınında polis barikadı önünde pankart açan işçiler bir süre "İşçilere Değil Hırsızlara Barikat", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları ile beklediler. Basın açıklaması yapıldıktan sonra oturma eylemi yapılarak, sloganlar ve marşlar söylendi.

30 Kasım:

Kanyon Alışveriş Merkezi önünde "TOBB Yöneticisi Aynur Bektaş'tan Hak-kımızı İstiyoruz, Alacağız" pankartı açan işçiler TOBB Binası önüne yürümek istedi.

Önleri yine polis tarafından kesilen işçilerle polis arasında kısa süreli tartışma yaşandı. Yeniden Kanyon önüne dönen işçiler burada basın açıklaması yaptı. İşçiler adına açıklamayı okuyan Zeki Gördeğin, "Önümüze barikatlar kurulsa da, tazyikli su sıkılsa da baskılar bizi engelleyemez." dedi.

3 Aralık:

12.30'da TOBB binası önüne gelen Hey Tekstil işçileri slogan atarken işçilerden Zeynep Gültekin ve İrfan Erdemci kendilerini TOBB binası önündeki parmaklıklara zincirlediler. Polisin işçileri parmaklıklardan ayırma çabasına Hey Tekstil işçileri sloganlarla tepki verdi. Polis zincirleri kesti ve işçileri yerlerde sürükleyerek barikatın önüne getirdi. İşçiler yine pankartlarını açarak barikat önünde "Hak Verilmez Alınır Zafer

Sokakta Kazanılır", "Yaşasın Hey Tekstil İşçileri", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Hakkımızı Tobba Yedirmeyiz", "Hakkımızı Aynur Bektaş'a Yedirmeyiz", "Hakkımızı Aynur Bektaş'tan İstiyoruz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attılar.

4 Aralık:

İşçiler, akşam saatinde Mecidiyeköy'de 10 katlı bir binanın çatısında "TOBB yöneticisi Aynur Bektaş'a sesleniyoruz: Çaldığın haklarımızı istiyoruz. Alacağız" pankartı açtı.

Binanın çatısında bir süre slogan atan işçiler, aşağıya indiklerinde gözaltına alındı. Eylemi yapan 3 işçi daha sonra serbest bırakıldı.

5 Aralık:

Eylemlerinin 300. gününde Kanyon AVM'den TOBB binası önüne geçmek isteyen polis yine barikat kurdu, işçiler barikadı zorladı; barikadı aşım Aynur Bektaş'tan haklarını alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylediler.

Hey Tekstil işçileri adına konuşan işçi Zeki Gördeğin, "Tüm zorluklara rağmen direnmeyi ve mücadele etmeyi seçtik. Ve hala direniyoruz. Ne polis terörü, ne mahkemeler, ne TOBB hiç bir güç bizi haklı ve onurlu davamızdan geri çeviremeyecek" dedi. Eylem boyunca sloganlar atıldılar.

İşçiler sloganlarla Kanyon önüne tekrar gelerek eylemi bitirdiler. □

ADANA HALİ ESNAFI AÇLIK GREVİNDE

Adana Halinde işyeri olan esnaflar, tescillerinin yapılmaması üzerine işyerlerinin kapanma tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. 19 dükkan sahibi, tescillerinin yapılmaması ve halin 1 ay içinde kapatılması gerçeğiyle yüzyüze kalınca, Abidin Dino Parkı'nda toplandılar.

Ev geçindirdiklerini, kredi borçları olduğunu ve tek geçim kapılarının haldeki işyerleri olduğunu söyleyen 35 esnaf, belediyenin önündeki Abidin Dino Parkı'nda açlık grevine başladı.

Aralarından temsilci seçen hal esnafı, belediye başkanı ile işyerlerinin kapatılmaması için görüşmeye gitti. Görüşmeden çıkan sonuç sadece belediye başkanının Salı günü gelip Hal'i ziyaret edeceği oldu.

Açlık grevinin 8. gününde Adana Vali Yardımcısı Mustafa Yüksel Karadağ'ın tescil sorununu halledecekleri sözü üzerine eylemlerini sonlandırdılar.

Kararın ardından açlık grevini sonlandıran esnaf sahipleri, meslektaşlarının yardımıyla sağlık kontrolü için hastaneye götürüldü. □

KAZANILMIŞ HAKLARIMIZI VERMEYECEĞİZ

Türkiye'nin bir çok adliye ve kamu kuruluşunda örgütlü olan Büro Emekçileri Sendikası emekçileri ulaşım servis hakları ve yemek servis haklarının ellerinden alınması protesto ediliyor.

27 Kasım günü Bahçelievler'de bulunan Bölge İdari Mahkemesi İdare ve Vergi Mahkemeleri binası önünde emekçiler, "Kazanılmış Haklarımıza İş Güvencemize Sahip Çıkıyoruz" pankartı açarak sloganlarla bir araya geldi.

BES'li emekçiler adına açıklama yapan Eda Baştürk, sendika olarak öncelikli taleplerinin çalışanların sırtındaki iş yükünün

azaltılması ve fazla mesai ve her türlü ek ödemenin emekli keseneğine dahil edilmesi, temel ücretlerinin artırılması olduğunu söyledi.

Açıklamadan sonra eylem sona erdi.

BES üyeleri, 28 Kasım günü de İstanbul Defterdarlığı önünde eylem yaptılar. Sirkeci Garı'nda toplanan kamu emekçileri pankartlar

taşıyıp sloganlar attılar.

Basın açıklamasını yapan BES 2 No'lu Şube başkanı Özer Avanaş AKP'nin on yıllık iktidar tarihi botunca emekçilere sömürü ve yoksulluktan başka bir şey sunmadığını, halktan topladığı vergilerle kendi otoriter, baskıcı ve sömürü düzenini inşa etmeye emekçileri sefaletle ittiğini belirtti.

Büro emekçilerinin açıklamasından sonra Büyükşehir Belediyeler yasası ile ilgili İstanbul KESK Şubeler Platformu adına Saadet Özsoy "Özelleştirmeleri ve taşeronlaştırmaları artıracak tüm bu düzenlemeler savaş ve yoksulluk bütçesi olarak hazırlanan ve emekçileri, yoksul halkı daha fazla yoksullaştıracak 2013 bütünü olarak değerlendirildiğinde, bütçe açıklarının halka ve emekçilere dayatıldığı ve bu nedenle yeni rant alanlarının açılmaya çalışıldığı görülmektedir. Yasa tasarısının cumhurbaşkanı tarafından onaylanmadan iadesi için çağrıda bulunuyoruz. Aksi takdirde, halka ve emekçilere daha fazla yoksulluk dayatan, bu tasarının yasallaşması durumunda, sendikamız her platformda mücadele edecektir" dedi.

Eylem sloganlarla sona erdi. □

KAMPÜSLERDE EYLEMİMİZİ GENİŞLETECEĞİZ

26 Kasım günü İstanbul Teknik Üniversitesi Maçka Kampüsü amfi bölümünde üniversite çalışanları ile dayanışma etkinliği düzenlendi.

50/D statüsünde çalışan araştırma görevlileri ve asistanlar 33/A'ya geçişteki engellerin kaldırılmasını ve işten çıkartılan 40 araştırma görevlisinin işlerine geri dönmelerini talep ediyorlar. Araştırma görevlileri adına konuşma yapan Umut Gündüz, eylemlerini artık mobil çadır kurarak her gün sürdüreceklerinin altını çizdi.

"Kışın zorlu şartlarına karşı hazırız, çadır ve kervanımızla kampüslerde eylemimizi genişleteceğiz, eylemimiz yarından itibaren maslak kampüsünde başlayacak" diye konuşan Gündüz taleplerini şöyle sıraladı: işten çıkartılan arkadaşlarının geri alınması ve işten çıkartmaların son bulması, doktora yapmış araştırma görevlilerinin 33/A'ya geçişlerinin önündeki engellerin kaldırılması.

Etkinlik asistan-sanatçı olan Seval Eroğlu ve Necat Yavaşoğulları'nın türküleri ile halkoyuları ile sürdü.

Etkinlik yarın çadır eylemlerine saat 12.00'de başlayacaklarını tekrar hatırlatarak halaylarla sona erdi. □

TAŞERONA KARŞI 30 SAAT EYLEM

Taksim İlk Yardım Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık İş Sendikası üyesi işçiler, taşeronla karşı 30 saatlik oturma eylemi gerçekleştirdiler.

5 Aralık günü saat 12.00'da başlayan 30 saatlik oturma eyleminde sağlık işçileri hastane bahçesinde sendika flamaları ve "Sendika Haktır Engellenemez" yazılı çeşitli pankartlar astılar.

Eylemin taşeronlaştırmaya karşı başlatıldığını belirten sendika işyeri temsilcisi Erol Akarşlan, "Çalışma Bakanlığı bizleri sağlık işçi olarak görmüyor. Kimimiz SGK'da tekstil işçisi görülüyor bazen, tekstil iş kolunda bazen nakliyat işçileri olarak görülüyor. Böyle yapmalarının amacı Dev Sağlık İş sendikamızı düşürmek amaçlıdır" dedi.

Eylemlerinin bu rayla sınırlı kalmaya çağını belirten Akarşlan, Türkiye'de örgütlü oldukları bir çok hastanede eylemler yaparak yayacaklarını söyledi.

Eylem, ertesi gün sabah saatlerinde sona erdi. □

SAĞLIK EMEKÇİLERİ DR.MELİKE ERDEM'İ ANIYOR

4 Aralık günü Türk Tabipler Birliği (TTB), Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası, TÜM. RAD. Der ve TMRT DER çağrısıyla toplanan sağlık emekçileri Dr. Melike Erdem için, sabah saat 08.00'den 10.00'a kadar İstanbul'da iş bırakma eylemi yaptılar.

Çapa Araştırma ve Tıp Fakültesi Hastanesi Mono Blok girişinde toplanan sağlık emekçileri "Alo 184- SABİM Sağlıkçı Taciz Hattı Kapatılsın! Sağlık Bakanı İstifa Etsin!" pankartı ve Dr. Melike Erdem'in resmi ile İstanbul Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Yağmurun altında gerçekleşen eylemde "SABİM Hattı Kapatılsın", "Sağlıkta Dönüşüm Ölüm Getirdi", "Melike'nin Katili Sağlık Bakanı", "Dönüşüm Sürüyor Sağlıkçılar Ölüyor", "Canımız Yanıyor Öfkemiz Büyüyor" sloganları atıldı.

Dr. Melike Erdem 6. kattan atlayarak düştüğü yere gelen meslektaşları saygı duruşunda bulundu, kırmızı karanfiller bırakıldı.

Türk Tabipler Birliği Başkanı Prof. Dr. Taner Gören, Genel Sekreter Dr. Ali Çerkezoğlu, Yönetim Kurulu Üyeleri Dr. Fethi Bozçalı ve Dr. Ümit Şen'in, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası ile Devrimci Sağlık-İş yöneticilerinin de katıldı.

TTB Merkez Konsey Başkanı Özdemir Aktan ve Dev Sağlık İş Sendikası genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu konuştu. Çerkezoğlu, "Biz Melike arkadaşımızın yaşamının baharında hayatına son vermesinin nedenini biliyoruz... Melike'ye, Ersin'e ve Mustafa'ya, tankın altında yaşamını kaybeden işçi kardeşlerimize söz veriyoruz: Bu ülkenin tüm değerlerini ve güzelliklerini üretenler olarak, bizlere bu koşulları dayatanların egemenliğine son vereceğiz.

Emekçiler olarak üretenlerin yöneten olduğu aydınlık bir Türkiye ve dünyayı kuracağımıza Melike'nin düştüğü yerde söz veriyoruz" diye konuştu.

Göztepe'deki Medeniyet Üniversitesi Merdivenköy Polikliniği'nde çalışan sağlık emekçileri de yaptıkları basın açıklamasıyla Sağlıkta Dönüşüm Programı'nı ve 184 SABİM uygulamasını protesto ederek "Yetti Artık" diyerek 184 SABİM hattının derhal kapatılmasını istedi.

Yoğun yağış nedeniyle poliklinik içinde Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası, Türk Tabipler Birliği, Dev Sağlık İş Sendikası, Tüm Radyoloji Derneği, Türk Medikal Radyo Teknoloji Derneği üyeleri tarafından yapılan basın açıklamasına sağlık emekçilerinin yanında hastalar ve hasta yakınları da katılarak destek verdi.

"Sağlıkta 'Dönüşüm' can almaya devam ediyor" denilerek başlanan açıklama-

da Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde maruz kaldığı baskı, soruşturma ve mobbingden kaçıp kurtulmak için geldiği Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Alo 184 SABİM Hattına yapılan şikayet üzerine savunma vermeye zorlanması üzerine intihar ettiği, görgü tanıklarının Melike Erdem'in kendini 6. kattan boşluğa bıraktığında elinde SABİM'e verdiği savunmayı tuttuğu hatırlatıldı ve Alo SABİM hattının Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın bir parçası olarak performansla çalışmakta olduğunu belirtildi. Alo 184 Sabim Hattı'nın Başbakan ve Sağlık Bakanı başta olmak üzere yöneticilerin sağlık çalışanlarını hedef gösteren kışkırtıcı üslubu nedeniyle "Sağlık Çalışanları Kırım ve Taciz" hattı haline getirildiğini belirttiler.

Basın açıklaması Dr. Erdem için gün içinde yapılmaya devam edecek olan eylemlerin duyurusuyla bitirildi.

Dr. Melike Erdem'in "intihar"ını protesto etmek için Sağlık Emekçileri Sendikası İzmir Şubesi de Basmane Fuar önünden İzmir İl Sağlık Müdürlüğü'ne süren bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylem esnasında "Sağlıkta Dönüşüm Öldürüyor", "Susma Haykır Yaşam Haktır", "Asistan Hekim Köle Değildir", "Melike'nin Katili Sağlık Sistemi" ve "Bakan İstifa" sloganları atıldı.

"Alo 184- SABİM Sağlıkçı Taciz Hattı Kapatılsın" pankartının açıldığı eylemde TTB merkez Konsey Üyesi Dr. Fatih Sürenkök ve SES İzmir şube Başkanı Veli Atanur söz alarak sağlık emekçilerinin sorunlarına değinerek hükümetin sağlığı değil piyasayı düşündüğüne dikkat çekti.

Basın açıklamasının ardından İl Sağlık Müdürlüğü önüne siyah çelenk bırakılarak eylem bitirildi. □

BEDAŞ İŞÇİSİ VAZGEÇMİYOR

Müdürlüğü önünde konuşma yapan Enerji Sen Genel Başkanı Kamil Kartal son zamanlarda yaşanan iş kazalarına dikkat çekerek, iş kazalarının iş güvenliğinin sağlanmamasından kaynaklandığını söyledi. Kartal, mücadelelerini ne olursa olsun zafere ulaştıracaklarının altını çizdi, 194 gündür verdikleri mücadelenin aslında işçi sınıfının özgürlük mücadelesi olduğunu söyledi.

Daha sonra yapılan basın açıklamasından sonra işçiler çadırlarına geri döndüler.

7 Aralık günü BEDAŞ işçileri eylemlerinin 201. gününde yolu trafiğe kapattılar. İşçiler yolda “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Atılan İşçiler Geri Alınsın” sloganları attılar.

Burada konuşma yapan Enerji Sen Genel Başkanı Kamil Kartal, taşeron şirketlerin ve BEDAŞ’ın oynanan oyunların devam ettiğini söyledi. Kartal, sorunu çözeceklerini söyleyip bu günlere kadar getirildiğini vurgulayarak, mahkeme kararlarını iletmelerine rağmen keyfi hareket edildiğini ifade etti. Kartal, bu sorunu kendi güçleriyle çözeceklerinin altını çizdi.

İşçiler adına konuşan Arif İnan Başgedik eylemlerinin 201. güne geldiğini hatırlatarak, “biz Enerji Sen üyesi enerji işçileri olarak 200 gündür buradayız çünkü emeğimizin sömürülmesine, hakkımızın yenmesine sesiz kalmıyoruz. Haklarımız için bedeli ne olursa olsun sonuna kadar mücadele edeceğimizi başta BEDAŞ ve taşeron şirket yetkilileri olmak üzere herkesin bilmesini istiyoruz. Sendikali işçiler olarak tüm baskı ve tehditlere karşı işimize, ekmeğimize sahip çıkacağımızı buradan bir kez daha ilan ediyoruz” dedi.

Eylem açıklamadan sonra yol trafiğe açıldı. İşçiler çadırlarına geri döndü. □

FOR YOU İŞÇİLERİ EYLEMDE

For You işçileri 3 aylık maaşları ve kıdem tazminatlarını alabilmek için Beşiktaş Meydanı’nda basın açıklaması yaptı. 3,5 yıldır her türlü hukuk yollarını denediklerini belirten For You işçileri Aziz Zapsu’nun planlı olarak feshettiği For You Mağazaları’nda çalışan 500 işçinin haklarını vermesini istedi.

For You Mağazaları 2003 yılında kozmetik ve kişisel bakım ürünleri zinciri olarak kurulmuş, 2009’da kapatılmıştı. Mağazalarda çalışan işçiler 2009 yılından beri 3 aylık maaşları ve kıdem tazminatlarını almak için mücadele veriyorlar. Verdikleri hukuki mücadeleyle sonuç alamadıklarını belirten For You işçileri 1 Aralık günü saat 12.00’de Beşiktaş Meydanı’nda basın açıklaması yaparak Aziz Zapsu’nun verdiği sözü yerine getirerek işçilerin 3 aylık maaşları ve kıdem tazminatlarını vermesini istediler.

Mağazalar kapandıktan sonra yapılan toplantılarda işçilerin tazminatlarının ödeneceğine dair Aziz Zapsu tarafından kendilerine söz verildiğini belirten işçiler aradan 3,5 yıl geçmesine rağmen 500’den fazla çalışanın tazminat hakkı ödenmediğini, kamuoyuna sesini duyurmak isteyen bazı çalışanların ise tazminatlarının sus payı olarak verildiğini belirttiler.

Bunun işçi haklarına aykırı olduğunu, tüm hukuk yollarını denedikleri halde haklarını alamadıklarını, bundan sonra emeklerine sahip çıkarak ve tazminatlarımızı alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirten işçiler, Azizler Holding çalışanlarına For You işçilerine destek verme çağrısında bulunarak, sloganlarla eylemlerini sonlandırdılar. □

HAVA İŞÇİLERİ BEŞİKTAŞ VE AVCILAR'DAYDI

187 gündür THY Dış Hatlar bölümünde eylemlerini sürdüren Hava-İş üyesi işçiler Beşiktaş'ta bir araya geldi ve işten çıkarılan 305 işçinin geri alınmasını talebini yinelediler.

1 Aralık günü Beşiktaş Meydanı'nda bir araya gelen THY işçileri ilk gündemlerini "305 işçiye yapılan haksızlığa son verilmesi ve işe iadelerinin sağlanması" olarak açıkladı.

İşçilere Deri-İş Sendikası ve üyesi işçiler, Tümtis Yönetiminden sendikacılar, Tek Gıda İş Sendikası temsilcileri, Devrimci İşçi Komiteleri ve birçok siyasi parti temsilcisi destek verdi.

Basın açıklamasını okuyan THY işçisi Ferhan Ajlani Türk İş yönetimini eleştirerek, "Bugünkü Türk-İş Başkanı o konuma AKP hükümetinin adamı olarak gelmiştir ve geldiği günden beri de kendisine biçilen rolü oynamaktadır" dedi.

Bir saat boyunca süren eylem sırasında sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

Eylem Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atilla Ayçin ve Deri-İş Başkanı Musa Selvi'nin kısa konuşmalarından sonra işçiler şarkı, türkü söyleyip, halay çekerek eylemi sonlandırdılar.

THY işçilerinin bu haftaki adresi Avcılar oldu. 8 Aralık günü hava işçileri, Avcılar Havuzbaşı'nda bir araya gelerek "THY ve Teknik'ten Atılan İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın, Grev Haktır Yasaklanamaz" pankartı açtılar. Saat 14.00'da başlayan eylem bir saat boyunca sürdü.

Petrol İş Sendikası yöneticileri ve işçilerin de destek verdiği eylemde işçiler sık sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Yaşasın Hakların Kardeşliği", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Grev Hakını Kazandık Sıra İşe Dönüş'te" sloganları attı.

Petrol İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın kısa bir konuşma yaptı ve "Arkadaşlarımız 197 gündür direniyor. İşten atanlar bunlar direnmezler diye düşünmüşlerdi ama Hava İş, işçi sınıfına örnek olacak şekilde direniyor. Grev hakkını aldılar şimdi sıra işe geri dönüşte" diyerek her zaman işçilerle dayanışma içerisinde olacaklarının altını çizdi.

Bu haftaki basın açıklamasını okuyan Ceren Karakuş, "THY yönetimi AKP iktidarının son derece anti-demokratik bir uygulamasına karşı gelen personeli işten çıkarılarak cezalandırmıştır. Gerçek budur ve bu uygulama yasaya aykırıdır" dedi. Karakuş, THY işçilerinin demokratik yollarla protesto haklarını kullandıklarını, bu nedenle cezalandıklarını, 200'e yakın gündür direndiklerini ve pişman olmadıklarının altını çizdi.

Açıklamalardan sonra eylem halay, sloganlarla bir süre daha devam etti. □

İNŞAAT İŞÇİLERİ ÖRGÜTLENİYOR

2012'de 226 inşaat işçisini, olumsuz çalışma koşullarının öldürdüğünü söyleyen inşaat işçileri, en çok işçinin çalıştığı ve en fazla sorunun yaşandığı, aynı zamanda da hiçbir örgütlenmenin bulunmadığı bir iş kolunda çalıştıklarını belirterek örgütlenmeye gittiler. "İnşaat İşçileri Derneği" işçileri bir araya getirmek, örgütlemek için kuruldu.

"Artık inşaat işçilerinin derneği var!" diyen işçiler,

"Biz inşaat işçileri, yaşadığımız evleri, çalıştığımız işyerlerini, okulları, tünelleri, hastaneleri, alışveriş merkezlerini, gökyüzüne karışan o devasa gökdelenleri yapanlarız.

Bizler, aynı zamanda en çok ölen, en çok yaralanan, sakat kalan, hayatları hiçe sayılan, her türlü iş güvencesinden, güvenlikten yoksun çalıştırılanlarız.

(...) İş güvenliğimiz için gerekli tedbirleri almayan patronlar, hayatlarımızdan tasarruf ediyorlar! Bizleri insani olmayan şartlarda çalışmaya, barınmaya zorluyorlar. Kimi gün alın terimizi döktüğümüz inşaatlardan düşerek, kimi gün kaldığımız derme çatma çadırlarda yanarak, kimi gün tonlarca ağırlıktaki bir vincin altında kalarak can veriyoruz. Ölümümüze 'kader' diyorlar.(...)

Artık yeter!

Bizler, kenetlenip birlik olmadığımız; gasp edilen haklarımız, hiçe sayılan hayatlarımız için birlikte mücadele etmediğimiz sürece, bu böyle devam edecek!

Biz inşaat işçileri, bu gidişata dur demenin tek yolunun birleşmekten, örgütlü olmaktan geçtiğini biliyoruz.

İşte bu yüzden bir araya geldik ve İnşaat İşçilerinin Derneği'ni kurduk. Gün geçtikçe çoğalıyor, güçleniyoruz.(...)

Bu yolda tüm inşaat işçilerine sesleniyoruz: Bir meslektaşının sıkıntısı olduğunda, hakları gasp edildiğinde sen onun yanında olmazsan, yarın sen haksızlığa uğradığında bu kez senin yanında kimse olmaz. Gelin, haklarımız için birlikte mücadele edelim!" diyecek bir açıklama yaptılar. □

ANTEP'TE 5 ARALIK EYLEMİ

Antep'te Eğitim-Sen yeni yürürlüğe sokulmaya çalışılan serbest kıyafet uygulamasına yönelik bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

4 Aralık Yeşilsu Parkı'nda saat 14.00'te başlayan basın açıklamasında 12 Eylül ile birlikte sermaye sınıfının, ekonomik-toplumsal sistemin genelinde yaşattığı dönüşümün yanı sıra eğitim sisteminde de Türk-İslam sentezi anlayışının getirildiği ve 12 Eylül darbesini meşrulaştırmak için kitlelerin dini duygularını sömürerek, eğitim sistemini ve toplumsal yaşamı kendi siyasal-ideolojik hedefleri doğrultusunda biçimlendirildiği anlatıldı.

Eğitim sisteminde getirilen yeni düzenlemelerle "uyumlu", "itaat eden", "biat eden" nesillerin yetiştirilmeye çalışıldığı ve 4+4+4 uygulamasının asıl amacının bu olduğu ayrıca eğitimde dini inançların istismarı ve dinsel sömürüye kaynaklık eden kimi uygulamaların yaşama geçirildiğinin altı çizildi.

Açıklamanın sonlarına doğru Eğitim-Sen'in kıyafet serbestliğine karşı çıkışını "tek tip kıyafetin savunulması" olarak algılanmaması gerektiğini vurgulayarak, 1996 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'nın "okullarda serbest kıyafet" konusu ile ilgili çalışmasında Eğitim-Sen'in görüşünü belirtirken serbest kıyafetin çocukların kişiliğinin bir yansıması olacağı, bu konuda çocuklara güvenilmesi gerektiği, onların beğenisine ve giyim zevkine saygı gösterilmesi okul önlük ve formaların kaldırılarak serbest kıyafet uygulamasını savunduklarını, ancak şu an yapılmaya çalışılanın ideolojik bir tutumla dini duyguların sömürsünü kılık kıyafet serbestliği üzerinden meşrulaştırmak olduğu açıklandı. Son olarak laik eğitim anlayışıyla temelde çelişen kimi uygulamalara dikkat etmek için sivil itaatsizlik eylemi olarak adlandırdıkları 5 Aralık sivil kıyafet eyleminin eğitim sisteminde yaşananlara karşı demokratik bir tepki olarak görülmesi ve eğitim sistemi üzerinden toplumda yeni çatışma ve kamplaşmaların yaşanmasına izin verilmemesi gerektiğini dile getirerek basın açıklamasını sonlandırdılar.

Mücadele Birliği/Antep

AKÇAY TEKSTİL İŞÇİLERİ EYLEMDE

Bayrampaşa'daki Akçay Tekstil işçileri patronlarının üç aylık ücretlerini ödemedi ortadan kaybolması üzerine fabrikaya gelerek kumaşlara ve makinelere el koydular. Avukatlardan da hukuki konuda yardım isteyen 120 işçi, gece de fabrikayı terk etmedi. Yönetime el koyduklarını belirten işçiler komiteler oluşturarak haklarının ödenmesi için harekete geçti.

Akçay Tekstil işçileri, patronlarının bir süredir işlerin kötü gittiğini söyle-

yerek üç aydır maaşlarının ödemediğini belirttiler. Patronlarının ortadan kaybolması üzerine işçiler 7 Aralık günü fabrikaya geldiler; alacaklarına karşılık fabrikadaki kumaşlara ve makinelere el koyarak yönetimi devraldıklarını söylediler.

Avukatlardan da hukuki konuda yardım isteyen işçiler gece boyunca fabrikayı terk etmedi. Avukatların verdiği iş davası için bilgi formlarını dolduran işçiler hukuki yollardan alacaklarını tahsil etmek için işlemlere başladılar. □

SİYASET YAPMA ÖZGÜRLÜĞÜ ENGELLENEMEZ

HDK Gençlik Meclisi 5 Aralık günü Taksim Tünel'de bir araya gelerek tutuklu öğrencilerin serbest bırakılmalarını istedi.

Gençlik Meclisi, üniversite ve okullarda öğrencilere yönelik baskı ve tutuklamalara dikkat çekerek tutuklamaların ve yapılan baskıların son bulmasını istedikler. Öğrencilerin "Üniversitelerde Siyaset Yapma

Özgürlüğü Engellenemez" yazılı pankart açarak Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyüş yaptılar. Yürüyüş boyunca "Baskılar Gözaltılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Tutuklu Öğrenciler Serbest Bırakılsın" sloganları atıldılar.

Galatasaray lisesinde öğrenciler adına açıklama yapan Betül Çobanoğlu "Sermaye ve onun politik temsilcisi AKP Hükümeti, itaatkar ve sermaye politikalarına karşı çıkamayacak bir gençlik istemektedir... Üniversitelerde siyaset yapma hakkımızın engellenmesine karşı meşru taleplerimizi savunmaya, anadilde eğitim talebimizde ısrarcı olmaya, eylemlerimize, mücadeleye devam edeceğiz" dedi. Açıklamadan sonra eylem sloganlarla sona erdi. □

“200 TUTSAK SUDAN ZEHİRLENDİ”

Cezaevlerindeki tecrit işkencesi ve hak gasplarına dikkat çeken İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi üyeleri bu hafta 40. F eylemini gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay Durağı'nda 8 Aralık Cumartesi günü F şeklinde oturan ve “Tecrit Öldürüyor. F Tipi Hapishaneler Kapatılsın” yazılı pankart açan insan hakları savunucuları adına basın açıklamasını bu hafta Elif Akkaya yaptı.

Tekirdağ F tipi Cezaevi'nde 200 tutsağın içme suyuna kanalizasyon suyunun karışması nedeniyle zehirlendiği hatırlatıldı. Kanalizasyon çalışmaları nedeniyle açık bırakılan kanallardan akan pis suyun içme sularına karıştığını belirten Akkaya, basına 35 kişi olarak yansıtılan zehirlenme olayının 200 kişi olduğunun ancak durumu ağır olan 45 kişinin hastaneye götürülmesi sonucu gerçeğin ortaya çıktığına dikkat çekti.

Tekirdağ'da F Tipi kampüsünde 1 açık, 2 F tipi, 2 T tipi cezaevi bulunduğunu hatırlatan Akkaya, burada 3500 tutsağın akmayan sular nedeniyle mağdur olduğunu belirtti. Tutuklu ve hükümlülerin sıkıntı yaşanan cezaevinde kış günü sıcak suya ihtiyaç duyulurken soğuk suyu bile bulamadıklarını, açık cezaevinin 500 kişinin adeta üst üste yatacağı derecede kalabalık olduğunu da hatırlatarak tuvaletlere girilmez hale geldiğini belirtti. Tutuklu ve hükümlülerin özbakım ihtiyaçları için, ücretli olarak aldıkları şişe sularını kullanmak zorunda kaldıklarını söyleyen Akkaya, bu durumda hastalıkların elini kolunu sallayarak tecrit hücrelerinde dolaşmakta olduğunu ifade etti.

Akkaya, 4 Aralık'ta Van'dan Gümüşhane'ye tutuklu taşıyan ring aracının yaptığı kazada 19 kişinin yaralandığını ve şans eseri kazada kimsenin yaşamını yitirmediğini, fakat 7 Aralık'ta Kayseri'de sevk edilirken binlerce km yol giden mahpusların yanarak yaşamlarını yitirdiklerini hatırlattı. Adalet Bakanı'nın olayın ardından yaptığı açıklamalarla her zamanki gibi durumu olağanlaştırdığını, artık uzun yolculukların hava yoluyla yapılacağını söyleyerek yönetmelik çıkarıldığına yönelik açıklamasını hatırlatan Akkaya, neden yönetmeliğin işlenmediğini sordu ve Hapis-

hanelerden ölüm, işkence kaza haberi almak istemediklerini belirtti.

Akkaya, tutuklu ve hükümlülerin de insan olduklarının unutulmaması gerektiğini belirterek Adalet Bakanlığı'nı çözüm için adım atma çağrısında bulundu.

Tutuklu yakını Selvi Gülmez ise burjuva medyanın Tekirdağ F Tipi Cezaevi'ndeki zehirlenme olayını geçiştirmiş olmasına tepki gösterdi. Haftalardır Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde su sıkıntısı yaşandığını, günlerdir çeşmelerden kömür gibi su aktığını söyleyen tutsakların içme suyuna kanalizasyon suyu karışması sonucu zehirlendiklerini ve tedavilerinin bile yapılmadığını söyledi.

İHD üyeleri açıklamanın ardından bir süre sessiz oturma eylemi yaptı. Ardından bir dakika boyunca da alkışlarla protesto yapıldı.

Eylem bitişinde 15 Aralık'ta saat 14.00'de İnsan Hakları Haftası nedeniyle bir basın açıklaması ve 2 dakikalık belgesel film gösterimi yapılacağı akşam yine 18.00'de F oturmasının yapılacağı duyurularak eylem bitirildi. □

HALK İÇİN YIKIM, SERMAYE İÇİN REFORM!

3 Aralık günü İstanbul TTB binasında gerçekleştirilen ortak basın açıklamasına KESK Genel Başkanı Lami Özgen, DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, Türk Tabipler Birliği Merkez Konsey üyesi Osman Öztürk, Türk Mühendis ve Mimarlar Odası Genel Başkanı Mehmet Soğancı katıldı. Ortak basın açıklamasını DİSK Genel Başkanı Erol Ekici yaptı.

Sağlıkta Dönüşüm Projesi'nin 2003 yılında, Dünya Bankası ve IMF tarafından hazırlandığını ve AKP hükümeti tarafından resmi olarak başlatıldığını söyleyen Ekici, “Halk için ‘yıkım’ AKP ve temsil ettiği sermaye çerçevesi için ‘reform’ anlamına gelen bu dönüşüm süreci, sağlık alanındaki yatırımların kısılması, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, hastanelerin işletme mantığına göre çalıştırılması ve istihdam biçiminin de kural dışı, esnek, güvencesiz ve düşük ücretli yapıya uygun hale getirilmesine dayanmaktadır” dedi.

Erol Ekici konuşmasını “Bizler sürdürdüğümüz mücadelede, emekçilerin öz yönetimine bırakılan, emekçilerin birikimi ve emeği üzerinde hükümetlerin, sermayenin rant sağlayamadığı bir sosyal güvenlik sistemi ve kurumunun oluşturulması talebimizin Genel Kurul vesilesiyle bir kez daha altını çizmek isteriz” diyerek bitirdi. □

EMEĞİN DÜNYASINI KURMAYA!

Yayın hayatına 1,5 yıl önce başlayan Emeğin Dünyası Gazetesi, Gazi Mahallesi'nde yaptığı bir etkinlikle bunu kutladı. "Emeğin Ezgileriyle Emeğin Dünyası'nı Kurmaya" çağıran Emeğin Dünyası'nın etkinliği saat 19.30'da Sultan Dügün Salonu'nda başladı.

Gazi'nin işçi, emekçi, Alevi, Kürt halkı selamlanarak başlanan etkinlikte Emeğin Dünyası adına Serpin Kablan bir konuşma yaptı. İşçi ve emekçilerin yükselen mücadelesine değinen Kablan "Bizler dünyanın güzelliklerini ve zenginliklerini yaratanlar olarak emeğimizin karşılığını alacağımız insanca onurlu bir yaşam istiyoruz. Emekle yaratılan güzellikleri zenginlikleri hep birlikte paylaşmak istiyoruz. Bunun için ise kapitalizmi yıkamamız ve emeğin dünyasını sosyalizmi kurmamız gerekiyor. Emeğin dünyasını kurabilmek için ise işçilerin emekçilerin güçlü örgütlenme araçlarına ihtiyaçları var ve bir işçi gazetesi istenirse güçlü bir örgütlenme aracı olabilir. Emeğin Dünyası'nı çıkarırken bunun için yola çıktık" diyerek işçi ve emekçi kadınlara çağrı yaptı ve birlikte mücadele etmeye davet etti.

Konuşmanın ardından "Dünya Emeğin Olacak", "Fabrikalar, Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları atıldı.

Ardından konuk olarak etkinliğe gelen bağlama sanatçısı Vedat Baran sahneye geldi ve işçilerle emekçilerle türkülerini paylaştı.

Tavrını her zaman emekten, emekçiden yana koymuş şair dostumuz Ruhan Mavruk da gelerek, her zaman yargılananın emekten yana olanlar olduğunu söyledi ve son yazmış olduğu "Yüksek Ceza Yargıçları"nı yargıladığı şiirini okuyarak yargılayanları yargıladı. Ruhan Mavruk, "Yaşasın Sosyalizm, Yaşasın Gelecek" diyerek sahneden ayrıldı.

Emeğin Ezgilerini söyleyen Emeğe Ezgi de "O yargılananlardan biri biziz ve Denizleri andığımız için yargılandığımız mahkemenin ilk duruşması bu Çarşamba günü" diyerek geldi sahneye. Bu kez işçi ve

emekçiler "Deniz, Yusuf İnan Savaşa Devam", sloganı atıldı. Ve ilk olarak işçi ve emekçi halkı "Bandera Rossa" diyerek Türkçe, Kürtçe ve İspanyolca selamladı. 3 dilde söylenen marşın ardından mücadele veren emekçi halklar "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganıyla selamlandı. Yargılanmalarına neden olan "Adım Deniz" marşının da ardından marş ve türküler ardarda geldi; tüm salon halaya durdu.

Emeğin türkülerini birlikte söylemek için eylemdeki işçiler de gelmişti. İşten atılan ve eylemlerinin 302. gününde olan Hey Tekstil işçileri sahneye gelerek eylem süreçlerini anlattı ve 15 Kasım'dan beri TOBB önünde olduklarını söyleyerek herkesi desteğe çağırdı.

Enerji Sen Başkanı Kamil Kartal'ın da BEDAŞ işçileri adına yaptığı konuşmasında işçilerin emekçilerin çeşitli mücadele yöntemleriyle ve sokağı hedef alarak mücadele etmek zorunda olduklarını belirtti. 201 gündür sürdürdükleri eylemlerinde Emeğe Ezgi'nin dayanışmada kalmayıp bu

eylemi mücadeleyi sahiplendiklerini sık sık eylemlerinde çadırlarında yanlarında durarak gösterdiklerini belirterek teşekkür etti. İşçilerin emekçilerin örgütlenmesi mücadele gücünü yükseltmesi için yola çıkan Emeğin Dünyası'nın ise bu yöndeki çabasıyla yine BEDAŞ işçilerinin yanında olduklarını belirterek emek verenleri selamladı. Kartal, sendikalar olarak verilen mücadelenin önemli olduğunu, fakat işçi ve emekçilerin gerçekten emeklerinin karşılığını alabilmeleri için ise kapitalizmi yıkmaları gerektiğini bunun için verilecek mücadelede ise devrimcilere, sosyalistlere, bu mücadeleyi zafere ulaştıracak siyasi bilinci taşıma görevinin düştüğünü ifade etti. Eğer devrimciler ve işçi sınıfı güçlerini birleştirirlerse o zaman emeklerinin karşılığını alabilecekleri insanca onurlu bir yaşama ulaşabileceklerini belirterek Emeğin Dünyası'na başarılar diledi.

İşçilerin konuşmalarının ardından "Yaşasın İşçilerin Emekçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı. Gazi Mahallesi'nin en gençlerinden Dilan bir şiir okudu ve Genç Emekçiler Birliği adına gönderilen mesaj okundu.

Şair dostumuz Selah Özakin ise "... gelecek güzel günün şavkı / ana rahmini yırtarak / ufku kızarttı kızartacak, / az sonra / belki bininci yılın sonunda / yine de az sonra / onca sancının ardından enfes gelecek doğacak / (...) / bu az sonra bin yıl da olsa / uğruna ölümü göze aldığın devasa bebek / yani düşlediğin gelecek / kesinlikle gelecek" diyerek gelecek güzel günlere olan inancı dile getirdi.

Şiirin ardından emeğin türkülerini bu defa Kürtçe dinledik. Agire Jiyan, zindanlarda 68 gün süren açlık grevini ve devrimci tutsakları selamladıktan sonra türkülerini seslendirdi. Gazi'nin emekçi halkı ve gençleri, kısa sürede Agire Jiyan'ın hareketli ezgileriyle halaya durdu.

Etkinlik, halaylar ve sloganlar eşliğinde coşkuyla sona erdi. □

**EMEĞİN EZGİLERİYLE
EMEĞİN DÜNYASINI KURALIM**

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

19 ARALIK 2012 ÇARŞAMBA

SAAT 19.00

GALATASARAY LİSESİ'NDEN

TAKSİM MEYDANI'NA

MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ

MURAT ÖRDEKÇİ